

บทที่ 4

ผลการวิจัย

4.1 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555

จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 (1 มกราคม- 31 ธันวาคม 2555) มีข้อมูลที่จัดเก็บจำนวนทั้งสิ้น 52,228 ชุด จำแนกเป็นข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในภาคเหนือ 14,670 ชุด (ร้อยละ 9.6) กลุ่มตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 49,492 ชุด (ร้อยละ 32.5) กลุ่มตัวอย่างในภาคกลาง 40,849 ชุด (ร้อยละ 26.8) กลุ่มตัวอย่างในภาคใต้ 19,418 ชุด (ร้อยละ 12.8) และกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร 27,799 ชุด (ร้อยละ 18.3) การนำเสนอผลการสำรวจ จะแบ่งออกเป็น 8 ตอน โดยแต่ละตอน จะประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมทั้ง ประเทศ การวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูล จำแนกตามเขตการปกครอง และการวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม โดยจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้ง ประเทศ ผู้ประสบเหตุ ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 52,229 คน จำแนกเป็นเพศชาย 83,099 คน (ร้อยละ 54.6) และเพศหญิง 69,130 คน (ร้อยละ 45.4) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 39.1) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 25.1) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 17.9) อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 12.2) อายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 4.4) และอายุระหว่าง 15-17 ปี (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.5) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.4) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.4) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับ การศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 51.7) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 13.8) ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 10.9) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 10.2) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 8.7) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 3.1) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 34.4) รองลงมาคืออาชีพเกษตรกร (ร้อยละ 31.2) อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 12.1) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 8.4) อาชีพ

ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.6) อาชีพรับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 5.1) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 2.6) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 34.4) รองลงมา คือ น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 32.3) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 12.2) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 9.4) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 4.9) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 4.7) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 76.7) รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 13.0) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 6.9) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 2.0) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.3) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 67.1) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 19.7) ผู้เช่า (ร้อยละ 12.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 69.8) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 16.5) บุตร (ร้อยละ 8.8) ญาติ (ร้อยละ 2.8) พ่อแม่ (ร้อยละ 1.0) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

หากจำแนกพื้นที่อยู่อาศัยตามเขตการปกครองออกเป็นพื้นที่ในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 67,027 คน จำแนกเป็นเพศชาย 33,777 คน (ร้อยละ 50.4) และเพศหญิง 33,250 คน (ร้อยละ 49.6) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 36.5) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 27.8) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 16.3) อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 13.5) อายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 4.6) และอายุระหว่าง 15-17 ปี (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.7) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 98.9) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.2) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.5) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 37.6) รองลงมา คือ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 17.8) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 15.4) ระดับปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 12.4) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 11.1) ระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 2.9) และไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขายธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 45.3) รองลงมา คือ อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 19.5) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 11.4) อาชีพเกษตรกร (ร้อยละ 9.5) อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.6) อาชีพรับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 4.6) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 2.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.2) รองลงมา คือ น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 21.0) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 15.8) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 11.7) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 7.3) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 6.7) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 72.7)

รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 16.4) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 6.7) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 2.7) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.4) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 56.1) รองลงมา คือ ผู้เช่า (ร้อยละ 23.2) ผู้อาศัย (ร้อยละ 19.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 67.3) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 17.7) บุตร (ร้อยละ 8.7) ญาติ (ร้อยละ 3.7) พ่อแม่ (ร้อยละ 1.6) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

ผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 85,204 คน จำแนกเป็นเพศชาย 49,322 คน (ร้อยละ 57.9) และเพศหญิง 35,882 คน (ร้อยละ 42.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 41.2) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 22.9) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 19.2) อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 11.1) อายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 4.2) และอายุระหว่าง 15-17 ปี (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.5) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.2) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 62.8) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 12.5) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 9.5) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 5.8) ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 5.5) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 3.3) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 48.2) รองลงมา คือ อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 25.9) อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 6.2) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 6.1) อาชีพรับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 5.5) อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.5) เป็นนักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 2.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 41.1) รองลงมา คือ รายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 33.7) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 9.4) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 7.6) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 3.1) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 3.1) 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.0) และไม่มีรายได้ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 79.9) รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 10.4) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 7.0) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 1.4) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.2) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 75.7) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 19.6) ผู้เช่า (ร้อยละ 4.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 71.7) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 15.6) บุตร (ร้อยละ 8.9) ญาติ (ร้อยละ 2.1) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.9) พ่อแม่ (ร้อยละ 0.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย ผู้ประสบเหตุทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ และมีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา แต่สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขายธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ซึ่งสูงกว่าผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล ที่ส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง น้อยกว่า 5,001 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส มีการถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัยในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ โดยมีสถานภาพเป็นหัวหน้าครัวเรือนเป็นส่วนใหญ่

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

เมื่อจำแนกประเภทอาชญากรรมออกเป็น 4 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว และพิจารณาข้อมูลในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 140,865 คน จำแนกเป็นเพศชาย 75,368 คน (ร้อยละ 53.5) และเพศหญิง 65,497 คน (ร้อยละ 46.5) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 40.6) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 25.4) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 18.7) 25-34 ปี (ร้อยละ 11.6) อายุ 18-24 ปี (ร้อยละ 3.2) และอายุ 15-17 ปี (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.4) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.3) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.4) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 52.4) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 12.9) ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 11.1) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 9.9) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 8.8) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 3.2) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขายธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 35.7) รองลงมา คือ เกษตรกร (ร้อยละ 31.3) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 12.2) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 8.4) รับจ้างทั่วไป/ฟรีแลนซ์ (ร้อยละ 4.5) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.6) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 1.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.1) รองลงมา คือ น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 30.0) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 12.7) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 10.0) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 5.1) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 4.9) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 78.6)

รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 10.8) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 7.2) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 2.0) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.3) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 69.6) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 16.7) ผู้เช่า (ร้อยละ 13.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 72.1) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 16.7) บุตร (ร้อยละ 6.7) ญาติ (ร้อยละ 2.5) พ่อแม่ (ร้อยละ 1.0) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 7,879 คน จำแนกเป็นเพศชาย 6,055 คน (ร้อยละ 76.8) และเพศหญิง 1,824 คน (ร้อยละ 23.2) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 24.9) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 18.6) อายุ 45-59 ปี (ร้อยละ 17.8) อายุ 35-44 ปี (ร้อยละ 17.3) อายุ 15-17 ปี (ร้อยละ 16.2) และอายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 5.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุเกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.8) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.8) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.2) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 49.9) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 28.9) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 9.8) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 7.5) ไม่ได้ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 2.2) และ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 32.2) รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 20.6) รับจ้างทั่วไป กรรมกร (ร้อยละ 15.6) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 12.4) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 9.8) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 8.5) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 0.9) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 71.2) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 22.0) ไม่มีรายได้ (ร้อยละ 12.0) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 3.9) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 1.5) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 1.0) และมากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 50.1) รองลงมา คือ สถานภาพสมรส (ร้อยละ 44.4) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 2.2) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.8) และสถานภาพหย่า (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 61.6) รองลงมา คือ เจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 29.4) และ ผู้เช่า (ร้อยละ 9.0) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ เป็นบุตร (ร้อยละ 43.5) รองลงมา คือ หัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 36.6) คู่สมรส (ร้อยละ 8.1) ญาติ (ร้อยละ 7.0) อื่น ๆ (ร้อยละ 2.1) ผู้อาศัย (ร้อยละ 2.0) และ พ่อแม่ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน จำแนกเป็นเพศชาย 40 คน (ร้อยละ 10.2) และเพศหญิง 354 คน (ร้อยละ 89.8) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 40.4) รองลงมา คือ 35-44 ปี (ร้อยละ 24.6) 15-17 ปี (ร้อยละ

16.5) 18-24 ปี (ร้อยละ 12.4) 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 4.6) และ 45-59 ปี (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย(ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย(ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 96.2) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 3.8) สำหรับการศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 23.8) รองลงมา คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 21.0) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น(ร้อยละ 14.4) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 11.4) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 4.6) และ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขายธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 31.0) รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 15.5) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 15.2) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 14.5) รับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 14.0) และ เกษตรกร (ร้อยละ 9.9) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 54.9) รองลงมา คือ รายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 45.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสถานภาพสมรส (ร้อยละ 48.0) รองลงมา คือ โสด (ร้อยละ 47.5) และ สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 54.6) รองลงมา คือ เจ้าของกรรมสิทธิ์(ร้อยละ 45.5) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ เป็นบุตร (ร้อยละ 30.4) รองลงมา คือ ญาติ (ร้อยละ 30.1) คู่สมรส (ร้อยละ 24.8) และ หัวหน้าครัวเรือน(ร้อยละ 14.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน จำแนกเป็นเพศชาย 1,636 คน (ร้อยละ 52.9) และเพศหญิง 1,455 คน (ร้อยละ 47.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 32.4) รองลงมา คือ 35-44 ปี (ร้อยละ 30.2) 25-34 ปี (ร้อยละ 16.3) 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 15.4) และ 18-24 ปี (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย(ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 99.8) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 0.2) สำหรับการศึกษาสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 29.1) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(ร้อยละ 24.1) มัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 16.5) ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 6.2) ปริญญาตรี (ร้อยละ 6.2) สูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 1.5) และ ไม่ได้รับการศึกษา(ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 32.4) รองลงมา คือ เกษตรกร (ร้อยละ 23.9) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 17.8) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 12.6) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 6.2) นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 4.2) รับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 2.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 34.5) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 30.8) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 13.1) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 6.4) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 5.8) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 5.0) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 4.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส(ร้อยละ 79.2) รองลงมา คือ โสด (ร้อยละ 12.2) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 5.1) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 5.1)

ละ 2.4) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 51.7) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 42.8) ผู้เช่า (ร้อยละ 4.9) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ หัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 56.6) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 26.0) เป็นบุตร (ร้อยละ 12.7) ญาติ (ร้อยละ 2.4) และผู้อาศัย (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทอาชญากรรมที่ประสบ จะพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน สำหรับอายุของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 45-59 ปี ผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 18-24 ปี ส่วนผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 25-34 ปี สำหรับสัญชาติของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทุกประเภทมีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย และนับถือศาสนาพุทธ เป็นส่วนใหญ่ สำหรับการศึกษาสูงสุดพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท ในส่วนของสถานภาพสมรสนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นผู้อาศัย สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานะเป็น

หัวหน้าครัวเรือน แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือนในสถานะบุตร

2. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 79.7) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 8.1) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 7.2) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 4.4) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 75.8) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 9.3) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 5.1) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 4.9) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 3.4) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 1.1) หอพัก (ร้อยละ 0.2) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.2) โดยส่วนใหญ่ มีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกั้น รองลงมา คือ มีรั้วกั้นแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า และเป็นหอพัก/บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกั้น รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า เช่น มีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า ตามลำดับ สถานที่พักอาศัย ส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 27.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 5.9) และน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ภายในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 29.0) 2 ครั้ง (ร้อยละ 12.2) 3 ครั้ง (ร้อยละ 2.3) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.4) และ 4 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 75.5) รองลงมา คือ เขตธุรกิจ (ร้อยละ 13.5) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 8.2) เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 2.1) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.2) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 53.3) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 18.7) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 9.7) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 8.4) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 7.2) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 2.1) หอพัก (ร้อยละ 0.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.6) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่

ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 73.6) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ สถานประกอบการ/ร้านค้า มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นหอพัก บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็น สถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก(ร้อยละ 26.4) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุ เนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นหอพักบ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า และเป็นชุมชน/ หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า โดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก ตามลำดับ สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 65.5) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 34.5) นั้น ส่วนใหญ่มี สัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่ พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 88.6) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 8.8) และ น้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 2.6) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.1) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง(ร้อยละ 27.2) 2 ครั้ง(ร้อยละ 14.3) 3 ครั้ง (ร้อยละ 2.7) 5 ครั้ง(ร้อยละ 0.6) และ 4 ครั้ง(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่ อาศัย(ร้อยละ 82.9) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 12.8) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 2.3) เขต ชุมชนแออัด (ร้อยละ 1.4) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว(ร้อยละ 93.5) รองลงมา คือ ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 2.1) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 1.6) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 0.5) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 0.2) หอพัก (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็น สถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 88.9) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มี รั้วกัน รองลงมา คือ มีรั้วแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า เป็น หอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของ ตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 11.1) นั้น ส่วนใหญ่ มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยาม ตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า ตามลำดับ สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 77.4) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 22.6) นั้น ส่วนใหญ่มี สัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่ พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 95.5) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 3.7) และ น้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 0.8) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 57.8) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง(ร้อยละ 32.8) 2 ครั้ง(ร้อยละ 7.8) และ 3 ครั้ง(ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยวที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย โดยส่วนใหญ่ อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี และไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 78.8) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 8.2) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 7.6) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 4.7) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 74.9) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 9.8) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 5.3) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 4.9) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 3.6) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 1.1) หอพัก (ร้อยละ 0.2) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.1) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย และเป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.9) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 71.1) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.0) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 6.0) และน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.7) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 28.9) 2 ครั้ง (ร้อยละ 12.5) 3 ครั้ง (ร้อยละ 2.4) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.4) และ 4 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้นส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 91.4) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 5.9) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 2.1) และ เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 89.1) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 5.0) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 2.9) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 2.2) หอพัก (ร้อยละ 0.3) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 0.3) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) และห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 0.2)

ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 86.8) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 13.2) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคล สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 90.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 9.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจนร้อยละ 58.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.7) รองลงมา คือ น้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 2.2) และ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 6.1) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 71.1) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 15.0) 2 ครั้ง (ร้อยละ 12.1) และ 3 ครั้ง (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 81.2) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 10.2) และเขตธุรกิจ (ร้อยละ 8.6) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 88.3) รองลงมา คือ ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 8.6) และทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 3.0) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 83.2) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย และเป็นสถานประกอบการ / ร้านค้า ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 16.8) นั้น ทั้งหมดมีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 70.6) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.4) นั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.4) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 8.6) โดยทั้งหมดไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 100.0)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 88.4) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 8.5) และ เขตธุรกิจ (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 78.9) รองลงมา คือ ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 7.8) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 6.2) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 4.8) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) และห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 76.3) โดยมีสาเหตุเนื่องจาก ไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ และเป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่

บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 23.7) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคล ภายนอก สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 79.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 20.8) นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.3) รองลงมา คือ น้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 4.1) และ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 3.6) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้งในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 15.0) รองลงมา คือ ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 2.31)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมที่ทั่วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยว ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย ผู้ประสบเหตุทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี โดยผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้งในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา

ตอนที่ 2

ลักษณะการประสบเหตุ

1. ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 92.) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 5.2) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.0) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 9.5) 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.0) 4 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) และ 6 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.0) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุส่วนใหญ่ เป็นการประสบ

เหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7) แต่สำหรับผู้ที่มีอาชญากรรมประเภทอื่น เกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน(ร้อยละ 95.7) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 2.7) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 1.4) และ อาชญากรรมทางเพศ(ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 85.7) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 8.9) 3 ครั้ง (ร้อยละ 3.6) 4 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.8) และ 6 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.7) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.3) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.8) แต่สำหรับผู้ที่มีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.2) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน(ร้อยละ 90.1) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 7.1) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.5) และอาชญากรรมทางเพศ(ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.4) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 10.0) 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.3) 4 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) และ 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม(ร้อยละ 95.4) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.6) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุเกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลนั้น ประเภทของอาชญากรรมที่ประสบส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเองและครอบครัว โดยผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง แต่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมาตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.2) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 9.6) 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.2) 4 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) และ 6 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.1) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.9) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.9) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.1) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างเป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 89.1) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 9.3) และ 3 ครั้ง (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 93.0) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 7.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน และ 4 คน (ร้อยละ 2.1 และ 2.1) เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 96.0) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 4.0) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 100.0) และ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 84.8) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 15.2) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 81.1) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 18.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.3) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 99.5) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 0.5) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ เกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 99.0)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมาเพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุ ร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียวโดยไม่มีเหตุอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย

2. ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน(ร้อยละ 76.7) รองลงมา คือ ผู้ที่ระบุว่า เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า1 ครั้ง(ร้อยละ 21.9) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 60.8) รองลงมา คือ ผู้ที่ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันร้อยละ 22.0) และผู้ที่ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 17.2) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 80.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.9) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน(ร้อยละ 4.3) โดยผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก(ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก(ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน รองลงมา คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย เปลี่ยนที่เก็บของ และผู้กระทำผิดถูกจับกุม/ ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น ไม่กล้ากลับมา

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลนั้นส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน(ร้อยละ 76.2) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า1 ครั้ง(ร้อยละ 22.3) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า1 ครั้งส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่(ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน(ร้อยละ 23.2) และระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 22.3) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 78.8) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 16.4) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมแตกต่างกัน(ร้อยละ 4.9) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า

ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เกือบของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของ รองลงมา คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน และผู้กระทำผิดถูกจับกุมปล่อย/ ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา

สำหรับผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 77.1) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 21.6) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 66.0) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 21.0) และระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 13.0) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกัน มากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 82.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.8) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 3.8) นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน รองลงมา คือ เกือบของไว้ในที่ปลอดภัย / เปลี่ยนที่เก็บของ และใกล้เกลี้ยได้แล้ว/ ถ้ากระทำผิดอีกจะแจ้งความ

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่องจำแนกตามตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าเหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่าตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น ผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเกือบของไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บของแล้ว ในขณะที่ผู้นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า มีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.4) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 22.2) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกัน

มากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่ (ร้อยละ 63.7) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 20.1) และระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 16.2) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 80.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 15.5) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 4.1) นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุอีก (ร้อยละ 81.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 18.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เนื่องจากมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน (ร้อยละ 36.2) รองลงมา คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย / เปลี่ยนที่เก็บของ (ร้อยละ 32.9) ผู้กระทำผิดถูกจับกุม / ไล่ ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น / ไม่กล้ากลับมา (ร้อยละ 17.9) ไกลเกลียดแล้ว / ถ้ากระทำผิดอีกจะแจ้งความ (ร้อยละ 10.8) เพื่อบ้านช่วยเหลือ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 78.9) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 18.7) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 57.5) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 34.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่ (ร้อยละ 8.0) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 94.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.1) และ เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 0.8) นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 64.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 35.4) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน รองลงมา คือ ไกลเกลียดแล้วถ้ากระทำผิดอีกจะแจ้งความ และ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย / เปลี่ยนที่เก็บของ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 82.5) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 17.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 59.4) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียว (ร้อยละ 40.6) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ทั้งหมดระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มี

พฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 100.0) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก(ร้อยละ 86.2) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 13.8) นั้น สาเหตุที่ระบุ คือ มีกัณฑ์เจวรายม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สินแล้ว

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 81.6) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง(ร้อยละ 18.4) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่(ร้อยละ 53.2) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 27.5) และ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 19.3) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 74.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ประมาณครึ่งหนึ่งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 52.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 47.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของรองลงมา คือ ตามลำดับ ผู้กระทำผิดถูกจับกุม / ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา และ เหตุการณ์ลักษณะนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น(ร้อยละ 12.4)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่อง จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุ ว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง นี้ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน และคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะมีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนได้เก็บข้อมูลเอกสารไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บข้อมูลเอกสารแล้ว

ตอนที่ 3

ลักษณะของผู้กระทำผิด

1. การพบเห็นผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 82.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดที่พบเห็นมาก่อน (ร้อยละ 77.8) รองลงมา คือ เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดที่พบเห็นมาก่อน (ร้อยละ 11.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.8) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 49.6) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 37.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 12.9)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 80.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 80.1) รองลงมา คือ เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 8.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 11.7) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 48.1) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 39.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.4)

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลนั้น ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 83.8) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 75.6) รองลงมา คือ เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 14.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.0) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 51.1) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 39.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.4)

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน โดยจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 86.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน

(ร้อยละ 75.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.2) และเคยถูกระงับ / ไม่เห็นผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 10.8) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 52.2) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 33.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.6)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุนี้ ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกระงับโดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ เคยถูกระงับ / ไม่เห็นผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 12.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 51.3) รองลงมา คือ 1 คน (ร้อยละ 40.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.5)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.2) โดยส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกระงับโดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 73.1) รองลงมา คือ เคยถูกระงับโดยผู้กระทำผิดมาก่อน(ร้อยละ 21.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 88.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.5) และ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ไม่มีข้อมูลลักษณะของผู้กระทำผิด

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ สำหรับประสบการณ์การถูกระงับโดยผู้กระทำผิดก่อนหน้านี้ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกระงับ / ไม่เห็นผู้กระทำผิดมาก่อน สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดเพียง 1 คน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน

2. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย(ร้อยละ 85.2) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 12.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 26-35 ปี (ร้อยละ 27.9) รองลงมา คือ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 25.2) อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 24.4) อายุต่ำกว่า

18 ปี (ร้อยละ 12.0) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 47.1) รองลงมาคือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 44.3) และระบุว่า เป็นสมาชิก (ร้อยละ 8.7) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 41.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 34.3) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 24.7) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน(ร้อยละ 51.9) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 14.4) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ หรือลูกค้า(ร้อยละ 11.5) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน(ร้อยละ 9.0) เป็นญาติ (ร้อยละ 3.0) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 1.7) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า(ร้อยละ 1.5) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 1.4) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 1.3) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 1.1) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 1.0) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน (ร้อยละ 1.0) และอื่น ๆ เช่น เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา(ลูกจ้าง) เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รุมเมท) เป็นคู่รัก เป็นอดีตคู่รัก เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 72.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 16.7) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 10.4) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็น เพศชาย (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 11.2) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 31.9) รองลงมา คือ อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 27.0) อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 19.3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.2) และ อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 18.7) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 56.6) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 38.0) และเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่(ร้อยละ 43.4) รองลงมา คือ ระบุว่าไม่มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 42.4) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 14.2) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน(ร้อยละ 64.3) รองลงมา คือ เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ หรือลูกค้า(ร้อยละ 13.9) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 6.0) เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 5.9) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า(ร้อยละ 1.8) เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา(ลูกจ้าง) (ร้อยละ 1.5) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน (ร้อยละ 1.2) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 1.2) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 1.1) เป็นญาติ (ร้อยละ 1.1) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 1.0) และอื่น ๆ เช่น เป็นคู่สมรส เป็นคู่รัก เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม อดีตคู่รัก เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ สามารถ

จดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 35.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 19.4) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.8) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 31.4) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 23.8) อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 21.8) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 15.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.5) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 31.5) และ ระบุว่า เป็น (ร้อยละ 12.0) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 39.5) รองลงมา คือ มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 35.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 34.3) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 40.7) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 22.2) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 11.8) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ หรือลูกค้า (ร้อยละ 9.4) เป็นญาติ (ร้อยละ 4.7) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 2.3) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 2.1) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 2.0) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 1.1) และอื่น ๆ เช่น เป็นอดีตคู่สมรส เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 85.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.3) และ จำไม่ได้ (ร้อยละ 6.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี ส่วนนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 35 ปี เมื่อสอบถามถึงการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิด ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) นอกจากนั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมา ๆ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.3) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.7) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.9) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 27.6) รองลงมา คือ อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 26.5) มากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 19.5) ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 13.3) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.1) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 52.6) รองลงมาคือ ไม่เป็น (ร้อยละ 40.1) และระบุว่าเป็น (ร้อยละ 7.3) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 45.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 40.3) และ มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 13.8) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 52.9) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 13.9) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 9.0) เป็นญาติ (ร้อยละ 2.5) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า (ร้อยละ 1.2) เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา (ลูกจ้าง) (ร้อยละ 1.0) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 0.9) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) (ร้อยละ 0.6) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 0.4) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 0.3) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 0.2) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 20.7) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 12.9) ตามลำดับ โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 20.7) และ จำไม่ได้ (ร้อยละ 12.9)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 90.9) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 9.1) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 43.3) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 29.2) 18-25 ปี (ร้อยละ 18.2) ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 8.3) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 70.0) รองลงมาคือไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 16.1) และระบุว่าเป็น (ร้อยละ 13.9) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 60.5) รองลงมา คือ ไม่มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 24.7) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.7) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 23.1) รองลงมา คือ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 18.4) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 18.4) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 8.1) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 6.2) เป็นญาติ (ร้อยละ 5.8) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 5.2) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 4.0) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า (ร้อยละ 3.9) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน (ร้อยละ 3.5) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 2.2) เป็นคู่รัก (ร้อยละ 0.6) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า (ร้อยละ 0.1) และเป็นบิดามารดา หรือพ่อแม่บุญ

กรรม (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.8) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.8) และ จำไม่ได้ (ร้อยละ 1.0)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ทั้งหมด ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 100.0) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 60.8) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 28.6) 18-25 ปี (ร้อยละ 5.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.4) และ ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 82.6) รองลงมาคือ เป็น (ร้อยละ 9.8) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.6) ตามลำดับ โดยผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 81.7) รองลงมา คือ ไม่มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 15.7) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 46.3) รองลงมา คือ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 39.9) และเป็นคู่สมรส (ร้อยละ 13.8) ตามลำดับ โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 87.9) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 9.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.5)

สำหรับ**ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว** นั้น มีข้อมูลเฉพาะประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิด โดยพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 85.4) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 3.7) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 3.2) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า (ร้อยละ 2.4) เป็นญาติ (ร้อยละ 2.2) เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) (ร้อยละ 2.0) เป็นอดีตคู่รัก (ร้อยละ 0.4) เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา (ลูกจ้าง) (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุมากกว่า 35 ปี สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น เมื่อสอบถามถึงอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาขณะก่อเหตุ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาขณะก่อเหตุ

เหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพื่อนบ้าน โดยผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย (ร้อยละ 78.2) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 14.1) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 7.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 45.7) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.7) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 16.1) อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 12.0) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.6) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 62.5) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 23.4) และระบุว่า เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 14.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 42.4) รองลงมา คือ ไม่มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 31.1) และมีอาการมีนเมา ฯ (ร้อยละ 26.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 59.5) รองลงมา คือ ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 13.5) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 10.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.9) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 3.5) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 2.2) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.8) ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.7) และทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 61.7) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 24.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.7) ตามลำดับ

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิด เป็นเพศชาย (ร้อยละ 71.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 17.4) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.7) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 41.5) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.6) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 18.5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 11.4) และ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 10.0) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง

ของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.5) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 20.7) และเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 8.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 45.6) รองลงมา คือ ไม่มีอากรมึนเมา (ร้อยละ 41.2) และมีอากรมึนเมา ฯ (ร้อยละ 13.3) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 72.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.5) ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 7.1) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 6.6) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.1) ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.8) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.7) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 0.7) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 35.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 19.4) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.7) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 11.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 4.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 49.4) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.3) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 14.0) และอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 13.7) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 55.6) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 25.7) และระบุว่า เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 18.7) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ มีอากรมึนเมา ฯ (ร้อยละ 37.8) และไม่มีอากรมึนเมา (ร้อยละ 37.8) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 48.7) รองลงมา คือ ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 19.1) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 13.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.6) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 5.6) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 3.5) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 2.8) และ ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 76.1) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 15.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 18-25 ปี อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง รวมทั้งมีอากรมึนเมาจากสาร

เสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 69.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 19.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 39.4) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 21.2) มากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 14.7) ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 14.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.6) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.4) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 19.5) และระบุว่าเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 10.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาชญากรรมมาจากการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 54.4) รองลงมา คือ ไม่มีอาชญากรรมมา (ร้อยละ 34.2) และ มีอาชญากรรมมา ฯ (ร้อยละ 11.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 67.1) รองลงมา คือ ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 9.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.6) ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 9.3) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.8) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.3) ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 1.0) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 54.0) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 28.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 17.9) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 93.6) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 4.4) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 57.3) รองลงมา คือ ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 19.7) อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 14.1) มากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 7.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 48.1) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 30.4) และระบุว่าเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 21.4) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาชญากรรมมาจากการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 53.8) รองลงมา คือ ไม่มีอาชญากรรมมา (ร้อยละ 25.7) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 20.6) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 47.0) รองลงมา คือ

ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 21.1) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 10.4) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนที่รู้จักกันเคยกัน (ร้อยละ 10.0) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.0) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนที่รู้จักกันเคยกัน (ร้อยละ 2.9) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนที่รู้จักกันเคยกัน (ร้อยละ 2.8) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.5) และส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 75.6) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 18.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.3) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ทั้งหมดระบุว่า ผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุเท่าใด รวมทั้งไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง และมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน โดยผู้ประสบเหตุสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 100.0 ทุกประเด็น)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัวนั้น ไม่มีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น กลุ่มผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง สำหรับอายุของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุเท่าใด สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ สำหรับอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันมาก่อน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

ตอนที่ 4

เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 51.2) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 38.9) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 9.9) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 17.9) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 15.6) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 7.0) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 6.0) และ 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 12.9) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.2) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 7.5) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.3) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ในพื้นที่ในเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 53.6) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 37.4) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 8.9) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 18.6) รองลงมา คือ เวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 15.1) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 8.4) 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 6.5) และ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 5.1) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.9) รองลงมา คือ เวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 10.1) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 8.0) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.0) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 49.2) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 40.1) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 10.7) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 20.2) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 13.3) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 6.7) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 5.9) และ เวลา 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 15.1) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 9.6) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 7.0) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.4) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน โดยช่วงเวลาที่เกิดเหตุ ๓ นั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ เวลา 24.01 - 03.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เวลา 12.01 - 15.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน(ร้อยละ 52.1) รองลงมา คือ เวลากลางวัน(ร้อยละ 37.7) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 10.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 19.2) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 16.3) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 6.1) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 5.5) และ เวลา 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 5.0) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 13.3) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 9.7) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 6.8) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 5.9) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน(ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ เวลากลางวัน(ร้อยละ 45.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 24.8) รองลงมา คือ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 17.5) 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 9.5) เวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 2.3) และ เวลา 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 20.7) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.2) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.2) เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 4.5) และ เวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 3.9) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน(ร้อยละ 57.9) รองลงมา คือ เวลากลางคืน (ร้อยละ 42.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 28.2) รองลงมา คือ เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 13.2) เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 8.1) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 4.3) และ 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 17.3)

และ 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 17.3) ในจำนวนเท่า ๆ กัน รองลงมา คือ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 4.8) และ เวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 3.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน (ร้อยละ 77.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 21.6) และ เวลากลางคืน (ร้อยละ 1.3) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลา กลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 35.0) รองลงมา คือ เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 21.5) เวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 13.3) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 4.0) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 1.1) และ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นใน เวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดใน เวลากลางคืน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย และ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิด เหตุ ว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. ในขณะที่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะ ระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. และ 24.01 - 03.00 น. เมื่อพิจารณาเฉพาะ เหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางวัน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ ผู้ ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่ แน่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็น เวลา 15.01 - 18.00 น. ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วน ใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 12.01 - 15.00 น.

2. สถานที่เกิดเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 1.9) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 80.4) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 8.8) สถานประกอบการ (ร้อยละ 6.9) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 1.9) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 1.1) และ โรงเรียน หรือ สถานศึกษา (ร้อยละ 0.8)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ร้อยละ (98.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด(ร้อยละ 1.4) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 75.1) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 14.6) สถานประกอบการ (ร้อยละ 5.8) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 2.6) โรงเรียน หรือสถานศึกษา(ร้อยละ 1.3) และ ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 0.7)

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่(ร้อยละ 97.7) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 1.6) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น(ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุร้อยละ 77.4) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 12.0) สถานประกอบการ (ร้อยละ 6.3) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน(ร้อยละ 2.0) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 1.3) และ โรงเรียน หรือสถานศึกษา(ร้อยละ 1.1)

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมเกือบทั้งหมดเกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่(ร้อยละ 97.7) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 1.5) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่นร้อยละ 0.6) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 80.1) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 10.9) สถานประกอบการ (ร้อยละ 5.7) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 1.4) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 1.3) และ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 0.6)

เหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่(ร้อยละ 95.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด(ร้อยละ 3.6) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น(ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 36.8) รองลงมา คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 33.6) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน(ร้อยละ

11.5) สถานประกอบการ (ร้อยละ 10.1) โรงเรียน หรือสถานศึกษา(ร้อยละ 5.7) และ ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 2.3)

เหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 2.5) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 70.9) รองลงมา คือ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 16.2) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 11.9) และบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 1.0)

เหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 91.3) รองลงมา คือ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น (ร้อยละ 4.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 69.7) รองลงมา คือ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 8.3) และบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 0.7)

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบพบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ประสบเหตุ ภายในจังหวัดที่ตนอาศัยอยู่ โดยเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ในขณะที่อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ เป็นส่วนใหญ่

ตอนที่ 5

พฤติการณ์แห่งคดี

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง ครอบคลุม มีจำนวนทั้งสิ้น 140,864 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกกระทำ ๔ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน (ร้อยละ 83.0) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง (ร้อยละ 10.1) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย (ร้อยละ 5.4) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกกระทำ ๔ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.1) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 4.9) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ

กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา (ร้อยละ 37.1) รองลงมา คือ สัตว์เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว (ร้อยละ 19.4) เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ (ร้อยละ 14.9) เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ (ร้อยละ 9.7) เครื่องประดับ อัญมณี (ร้อยละ 6.1) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า (ร้อยละ 5.1) และจักรยาน (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักรำ ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกรักรำ ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 57.2) ที่เหลือ คือ ถูกรักรำ (ร้อยละ 42.8) สถานที่ที่ถูกรักรำส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน / เขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.4) ภายในรั้วบ้าน (ร้อยละ 23.8) ในโรงแรม / ห้องพัก / บ้านพักตากอากาศที่กำลังพักอาศัยอยู่ (ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักรำ ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรักรำ ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 90.8) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 9.2) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 53.8) ชิ้นส่วนต่างๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 28.5) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติดรถยนต์ (ร้อยละ 9.3) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักรำ ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 38.8) รองลงมา คือ หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระชก (ร้อยละ 17.5) สัตว์เลี้ยง / ปศุสัตว์ (ร้อยละ 14.9) เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน (ร้อยละ 11.7) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน (ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระชก กระจกเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 46.3) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก (ร้อยละ 16.1) สัตว์บาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย (ร้อยละ 15.1) ถูกเพลิงไหม้ / ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด (ร้อยละ 3.4) และ ใช้นยานพาหนะขับผ่าน ทับ ชน (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 64,134 คน เมื่อจำแนกการถูกรักรำ ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกรักรำ ๔ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน (ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง (ร้อยละ 12.8) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย (ร้อยละ 7.5) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกระงับประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 94.6) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 5.4) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา (ร้อยละ 40.6) รองลงมา คือ เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ (ร้อยละ 12.7) เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ (ร้อยละ 11.9) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า (ร้อยละ 8.8) เครื่องประดับ อัญมณี (ร้อยละ 8.4) สัตว์เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว (ร้อยละ 8.0) และจักรยาน (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 52.6) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก (ร้อยละ 47.8) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.0) รองลงมา คือ ภายในรั้วบ้าน (ร้อยละ 26.9) ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่กำลังพักอาศัยอยู่ (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกระงับ ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 88.3) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 11.7) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 51.6) ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 25.6) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติดรถยนต์ (ร้อยละ 12.3) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกระงับ ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 73.9) รองลงมา คือ เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน (ร้อยละ 8.3) หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระงก (ร้อยละ 8.0) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระงกกรก กระงกเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 68.2) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก (ร้อยละ 18.8) ใช้ยานพาหนะขับผ่าน ทับชน (ร้อยละ 3.6) ถูกเพลิงไหม้/ ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 76,730 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๕ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกระงับ ๕ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน (ร้อยละ 87.0) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง (ร้อยละ 7.8) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย (ร้อยละ 3.7) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรบกวน ๕ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.4) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 4.6) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา (ร้อยละ 34.6) รองลงมา คือ สัตว์เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว (ร้อยละ 27.9) เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ (ร้อยละ 17.1) เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ (ร้อยละ 7.5) เครื่องประดับ อัญมณี (ร้อยละ 4.5) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า (ร้อยละ 2.4) และจักรยาน (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรบกวน ๕ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 64.8) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก (ร้อยละ 35.2) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 73.1) รองลงมา คือ ภายในรั้วบ้าน (ร้อยละ 18.5) ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่กำลังพักอาศัยอยู่ (ร้อยละ 9.3) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรบกวน ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 94.2) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 5.8) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 56.6) ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 32.1) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติดรถยนต์ (ร้อยละ 5.3) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรบกวน ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยง ปศุสัตว์ (ร้อยละ 28.9) รองลงมา คือ หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระงก (ร้อยละ 26.5) เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน (ร้อยละ 14.9) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน (ร้อยละ 9.5) และ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย (ร้อยละ 29.3) รองลงมา คือ หน้าต่าง กระงก รถ กระงกเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 25.7) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก (ร้อยละ 13.6) ถูกเพลิงไหม้ / ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด (ร้อยละ 5.6) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ ครอบครัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในจำนวนการถูกรบกวน ๕ ทั้ง 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกรบกวน ๕ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย โดยทรัพย์สินที่ถูกขโมย คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีการถูกรบกวน ๕ ประเภท

การบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ในกรณีการถูกระงับ ๒ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย โดยสิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ในกรณีการถูกระงับ ๒ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ในเขตเทศบาลทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระชก กระจกเงาแตกเสียหาย ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยงหรือปศุสัตว์ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย

2. อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายมีจำนวนทั้งสิ้น 7,861 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๒ ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกระงับ ๒ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.8) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่โจม กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 68.6) รองลงมา คือ แทะ ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 22.4) ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 14.0) ยิง และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ถูกระงับ ๒ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 9.7) นั้นส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 58.8) ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 25.2) แทะ ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 23.4) ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ การถูกระงับ ๒ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.5) สำหรับการถูกระงับ ๒ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 45.6) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป (ร้อยละ 35.6) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้น้ำ (ร้อยละ 25.6) และ ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม (ร้อยละ 18.8) ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 6.5) และอาวุธสงคราม (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 1,430 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๒ ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกระงับ ๒ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.4) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่โจม กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับ

บาดเจ็บ (ร้อยละ 72.5) รองลงมา คือ ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 34.5) แหว่ง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 15.9) ยิง และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 6.6) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกายร้อยละ 6.9) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 43.1) แหว่ง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.6) ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.4) ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 5.2) ตามลำดับ การถูกกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.9) สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธร้อยละ 42.7) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไขว่หนวดฟัน ขวด/ ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ (ร้อยละ 35.3) รองลงมา คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป (ร้อยละ 25.5) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้น้ำ (ร้อยละ 20.5) และปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม (ร้อยละ 17.6) และของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 9.9) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 4,791 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ฯ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.9) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่ด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 67.5) รองลงมา คือ แหว่ง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 23.9) ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 16.8) ยิง และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 10.5) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 61.9) ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 29.1) แหว่ง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 24.9) และ ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ การถูกกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.3) สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 46.5) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป (ร้อยละ 38.3) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้น้ำ (ร้อยละ 27.0) ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม (ร้อยละ 19.1) อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไขว่หนวดฟัน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ (ร้อยละ 13.6) ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 5.6) และอาวุธสงคราม (ร้อยละ 2.8)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย เช่น จู่ด กระชาก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ ส่วนผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะพยายามทำร้ายร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ คือการตบตี ต่อย แต่ไม่โดนหรือไม่ได้บาดเจ็บ การถูกกระทำส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น

ส้นมือ ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป

3. อาชญากรรมทางเพศ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมทางเพศมีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 24.1) รองลงมา คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 21.3) กระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 21.1) ข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 19.0) และ ข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 14.5) ตามลำดับ การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 94.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป (ร้อยละ 61.9) รองลงมา คือ ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 38.1)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 121 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 35.5) รองลงมา คือ กระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 28.1) ข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 28.1) และ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 8.3) ตามลำดับ การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 90.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 66.7) รองลงมา คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป (ร้อยละ 33.3)

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศจำนวนทั้งสิ้น 273 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ ข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 20.9) รองลงมา คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 19.0) กระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 17.9) พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 17.9) และ ข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 15.0) ตามลำดับ การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 96.7) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ การพยายามที่จะกระทำอนาจารหรือพยายามล่วงเกินทางเพศ ส่วนนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา การก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ผู้กระทำ

ไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการก่ออาชญากรรม ๆ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป

4. อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัวมีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หักรถกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 54.3) รองลงมา คือ การถูกกระทำลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสั่งซื้อสินค้าในนามของร้าน (ร้อยละ 32.8) การใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 8.6) เอกสารสำคัญอื่น ๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง (ร้อยละ 4.5) และ เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 3.4) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 58.3) รองลงมา คือ วิธีการอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 36.6) เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 6.6) บัตรเครดิตหรือบัญชีที่ใช้ร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ (ร้อยละ 1.1) และ การถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต / ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 70.9) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.9) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 22.2) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 19.1) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 16.0) และ 100,001-150,000 บาท (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 55.5) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 44.5) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 81.8) รองลงมา คือ ผลเสียอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น ธุรกิจขาดทุน ไม่มีสิทธิ์เลือกตั้ง ฯลฯ ถูกดำเนินคดีทางแพ่ง (ร้อยละ 7.8) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหาลูกหนี้ถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต (ร้อยละ 5.8) ต้องจ่ายค่าปรับ/ ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น (2.8) และถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 969 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่มิได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสิ่งซื้อสินค้าในนามของร้านร้อยละ 39.8) รองลงมา คือ การใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 37.1) การใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 13.9) เอกสารสำคัญอื่น ๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง (ร้อยละ 7.7) และ เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำด้วยวิธีการอื่น ๆ ที่มิได้ระบุในแบบสอบถาม รองลงมา คือ มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิต/เจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 41.4) เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 13.5) และการถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต/ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 74.5) สำหรับผู้ที่ระบุว่าการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 25.5) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 38.1) รองลงมา คือ 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 36.4) ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 19.0) และ 100,001-150,000 บาท (ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 67.0) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 33.0) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 61.7) รองลงมา คือ ผลเสียอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น ธุรกิจขาดทุน ไม่มีสิทธิ์ เลิกตั้ง ฯลฯ (ร้อยละ 26.7) ต้องจ่ายค่าปรับ/ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น (ร้อยละ 9.9) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหาลงทะเบียน หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต (ร้อยละ 4.0) และถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล พบว่า มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 2,121 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะ ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 62.1) รองลงมา คือ ถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่มิได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี (ร้อยละ 29.5) การใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 6.2) เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือ จากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 3.9) และ เอกสารสำคัญอื่น ๆ

ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากการติดต่อกับสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แฉงเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.7) รองลงมา คือ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำจากข่าวสารทั่วไป (ร้อยละ 32.2) เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 3.4) และ ทำบัตรเครดิตหรือบัญชีที่ใช้ร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 69.3) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.6) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 42.5) รองลงมา คือ 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 28.2) ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 23.8) และ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 5.6) ตามลำดับ ผู้ถูกกระทำ ๙ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๙ (ร้อยละ 50.2) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ (ร้อยละ 49.8) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 87.9) รองลงมา คือ ถูกดำเนินคดีทางแพ่ง (ร้อยละ 10.2) ผลเสียอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น ธุรกิจขาดทุน ไม่มีสิทธิ์เลือกตั้ง ๙ (ร้อยละ 8.4) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 6.3) และต้องจ่ายค่าปรับ / ดอกเบี้ยบัตรเครดิต / ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น (ร้อยละ 0.7)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมแห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้มีการระบุไว้ในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสิ่งชื่อสินค้าในนามของร้าน ส่วนนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำจากข่าวสารทั่วไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากการติดต่อกับสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แฉงเหตุที่เกิดขึ้น เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงินนั้น ในเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนนอกเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกกระทำ ๙ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๙ แต่สำหรับผู้ระบุว่าได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๙ นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้

ตอนที่ 6

การตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

1. การตอบโต้ผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ฯ (ร้อยละ 63.5) รองลงมา คือ อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 30.3) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 6.2) สำหรับผู้ที่กระทำการเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 31.6) รองลงมา คือ ดิ้นรน ขัดขืน (ร้อยละ 28.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จูต กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 23.0) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 19.1) ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้ (ร้อยละ 13.4) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 12.1) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ตอรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 6.6) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 6.4) ร้องให้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด (ร้อยละ 4.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.4) ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.0) ข่มขู่ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่องตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 49.8) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 33.9) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 7.0) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.5) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 22.5) รองลงมา คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 22.4) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 15.1) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 10.5) บาดเจ็บมากขึ้น สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 9.0) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 6.9) ผู้ประสบเหตุ สามารถหลบหนี (ร้อยละ 5.5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.4) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.1) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 51.5) รองลงมา คือ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 27.8) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 13.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) และ ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิดจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 59.1)

รองลงมา คือ อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 34.1) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 6.8) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 34.4) รองลงมา คือ การด้นรน ขัดขืน (ร้อยละ 32.0) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 24.6) ใส่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้ (ร้อยละ 15.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จุด กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 10.4) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 9.4) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 5.7) ร้องให้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด (ร้อยละ 5.1) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ตอรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 4.9) ข่มขู่ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ (ร้อยละ 3.5) ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 1.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 30.5) การตอบโต้หลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.5) และ การตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 26.9) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 19.2) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 16.5) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 9.2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.7) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 6.1) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 6.0) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 5.9) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.5) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อยละ 1.1) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรกส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 45.0) รองลงมา คือ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 37.8) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 13.0) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.2) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 66.9) รองลงมา คือ อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 27.3) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.7) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จุด กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 34.8) รองลงมา คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 29.0) ด้นรน ขัดขืน (ร้อยละ 25.9) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 14.6) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 13.9) ใส่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้ (ร้อยละ 11.1) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ตอรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 8.1) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 7.0) ร้องให้ หรือส่งเสียงร้อง

เนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด(ร้อยละ 4.7) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 3.2) ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ(ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 44.0) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 37.2) การตอบโต้ ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 9.3) การตอบโต้ภายหลังได้รับ บาดเจ็บ (ร้อยละ 5.9) และ การตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผลของการ ตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 28.2) รองลงมา คือ สามารถปกป้องทรัพย์สินร้อยละ 18.2) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 12.0) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 11.7) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 11.2) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 7.7) ผู้ประสบเหตุสามารถ หลบหนี (ร้อยละ 5.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.1) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อย ละ 1.8) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 57.6) รองลงมา คือ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 18.3) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 13.8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.4) และ ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อย ละ 4.0) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามเขตการ ปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้อยู่ใน เหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำ เพื่อดตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การด้นรน ชัดขึ้น ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้ อาวุธ เช่น ฉุด กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ นั้น ทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่องตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับ บาดเจ็บ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล คือ สามารถปกป้องทรัพย์สินของตน ในขณะที่นอกเขตเทศบาล คือ สามารถหลีกเลี่ยงหรือลดการบาดเจ็บลง โดยผู้ที่ใช้กำลังหรือ ข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่คือผู้กระทำผิด ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า ในกรณี อาชญากรรมต่อทรัพย์สินนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิด เหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 67.0) รองลงมา คือ ไม่ได้กระทำเพื่อดตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 29.5) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อดตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 3.5) ลักษณะการ ตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การด้นรน ชัดขึ้นร้อยละ 21.1) รองลงมา คือ ไล่ตามจับ หรือพยายามจับ ตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้(ร้อยละ 20.8) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจ กลัว เช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 18.2) ร้องขอ ความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ(ร้อยละ 14.6) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุด

กระซอก ตบตี ต่อย ผลัก(ร้อยละ 10.2) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 4.3) ช่มชู้ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ(ร้อยละ 2.5) ช่มชู้ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.0) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ/ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย(ร้อยละ 1.9) หลบหนี หรือพยายาม หลบหนี (ร้อยละ 0.8) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการ ตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับ บาดเจ็บ (ร้อยละ 76.3) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับ บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.0) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อย ละ 4.0) การตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 2.8) และ การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 39.6) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป(ร้อยละ 19.8) ผู้กระทำผิดหลบหนีไป ได้ (ร้อยละ 12.9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.9)บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 5.5) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 5.3) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ(ร้อยละ 5.3) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 3.2) สามารถปกป้อง ผู้อื่นในเหตุการณ์(ร้อยละ 1.4) และ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น(ร้อย ละ 0.2) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วน ใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 49.1) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 31.0) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 16.4) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อยละ 4.0) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.4)ตามลำดับ

ในกรณี อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการ กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 50.6) รองลงมา คือ ไม่ได้กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 46.0) และไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 3.3) ลักษณะการตอบโต้ส่วน ใหญ่ คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น นุด กระซอก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 37.9) รองลงมา คือ การด้นรน ขัดขืน(ร้อยละ 21.1) ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 10.0) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 7.6) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 6.9) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อย ละ 6.2) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 4.0) ช่มชู้ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.0) ร้องให้หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด (ร้อยละ 0.6) พยายามทำให้ ผู้กระทำผิดตกใจกลัว เช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 57.2) รองลงมา คือ การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 18.6) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 10.1) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 9.3) และการ ตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 45.6) รองลงมา คือ บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสีย

ทรัพย์สินมากขึ้น(ร้อยละ 13.2) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 8.8) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 8.3) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น(ร้อยละ 8.0) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 7.8) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์(ร้อยละ 2.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.5) สามารถปกป้องทรัพย์สิน(ร้อยละ 2.1) และ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น(ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 76.6) รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 8.9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.0) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อยละ 4.6) และ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

ในกรณี **อาชญากรรมทางเพศ** พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 72.6) รองลงมา คือ ไม่ได้กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 27.4) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดื้อรน ขัดขืน(ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ(ร้อยละ 17.1) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุดกระชาก ตบตี ต่อย ผลัก(ร้อยละ 13.9)ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้(ร้อยละ 11.8) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดังเปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 8.7)เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย(ร้อยละ 5.6) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และ ผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 36.9) รองลงมา คือ การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 27.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้บาดเจ็บ(ร้อยละ 26.8) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 5.6) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 3.5) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น(ร้อยละ 22.7) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 21.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 19.8) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 12.6) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 10.1) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 6.5) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ(ร้อยละ 3.6) และ ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 3.6) สามารถปกป้องทรัพย์สิน(ร้อยละ 2.1) และ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น(ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 55.6) รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 24.1) และ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 20.3) ตามลำดับ

สำหรับกรณี **อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว** ไม่มีข้อมูลในส่วนนี้เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ๕ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนอยู่ในเหตุการณ์

และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด ลักษณะการตอบโต้ผู้กระทำผิดของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ การฉ้อโกง ขัดขืน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา โดยตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนได้ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้ตนสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บลงได้ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการทำให้ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น เมื่อสอบถามว่า ใครเป็นผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง แต่สำหรับ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นผู้ใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก

2. การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 87.3) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่นร้อยละ 71.6) รองลงมา คือ มีบาดแผลจากการถูกยิง ถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม(ร้อยละ 25.1) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก(ร้อยละ 17.0) และมีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน(ร้อยละ 9.4) หมดสติจากการถูกทำร้าย(ร้อยละ 6.5) และมีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 76.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก(ร้อยละ 42.7) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 24.4) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน(ร้อยละ 24.3) การปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 10.9) บ้านพักของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน(ร้อยละ 10.8) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่น ๆ(ร้อยละ 8.4) และคลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 55.9) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 23.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 13.0) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 4.4) 20,001-30,000 บาท (ร้อยละ 2.3)

40,001-50,000 บาท (ร้อยละ 0.8) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือต้องสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน เป็นเวลามากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน สัปดาห์ (ร้อยละ 49.5) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 28.4) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 10.8) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 8.0) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 3.4) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 68.6) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 21.3) รองลงมา คือ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 21.2) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 15.3) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 13.5) 500- 1,000 บาท (ร้อยละ 11.7) ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 5.9) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 5.4) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 91.5) แต่สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ลักษณะการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 79.2) รองลงมา คือ กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 12.9) มีบาดแผลจากการถูกยิง ถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 9.9) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 8.8) มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 3.0) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 2.6) และอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 0.6) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 72.3) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 58.3) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 20.0) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่น ๆ (ร้อยละ 19.2) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 15.9) บ้านพักของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 11.6) ปฐมพยาบาลในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 8.6) และคลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 65.2) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 44.9) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 32.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 14.4) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 8.1) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 52.9)

รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 24.2) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 12.5) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 6.4) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 77.7) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นมีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 32.9) รองลงมา คือ 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 19.2) 500- 1,000 บาท (ร้อยละ 9.9) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 9.6) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 14.1) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 14.1) และ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิด (ร้อยละ 83.1) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ลักษณะการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 67.8) รองลงมา คือ มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 32.6) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 19.0) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 9.7) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 8.4) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 78.0) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 35.6) รองลงมา คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 28.2) ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 26.5) การปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 12.0) บ้านพักอาศัยของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 10.4) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ (ร้อยละ 3.4) คลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 1.6) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 74.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามียาใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 64.9) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 16.2) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 11.9) 20,001-30,000 บาท (ร้อยละ 4.2) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 1.4) และ 40,001-50,000 บาท (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 55.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 84.7) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 48.1) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 30.1) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 10.1) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 8.6) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 64.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินมากกว่า

20,000 บาท (ร้อยละ 23.8) รองลงมา คือ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 17.1) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 14.8) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 13.9) 500- 1,000 บาท (ร้อยละ 12.3) ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 8.0) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 7.6) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น การบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่มีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วย อยู่นอกในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ที่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วันเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยการบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท ขณะที่จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 97.5) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 12.5) มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้าย โดยของมีคม (ร้อยละ 5.2) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 2.1) มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 1.3) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 59.4) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วย อยู่นอก (ร้อยละ 57.1) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 16.3) บ้านพักอาศัยของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 12.4) โรงพยาบาลแบบผู้ป่วย ใน (ร้อยละ 10.8) คลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 9.8) และปฐมพยาบาลใน

สถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 67.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 63.6) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 18.8) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 12.1) และ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 16.2) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.7) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 70.6) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 64.3) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 23.8) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 9.8) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 1.2) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 79.0) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาด เนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 500 - 1,000 บาท (ร้อยละ 28.7) และ 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 28.7) ในจำนวนเท่า ๆ กัน รองลงมา คือ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 24.9) และ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 17.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาสาสมัครต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิด (ร้อยละ 73.8) โดยอาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 68.1) รองลงมา คือ มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 29.9) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 18.1) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 10.8) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 7.6) ลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 2.0) และ มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 79.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 26.8) ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 25.9) การปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 11.4) บ้านพักอาศัยของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 10.9) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ (ร้อยละ 9.9) อื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 0.8) และคลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.6) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 54.6) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 28.0) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 10.9) 20,001-30,000 บาท (ร้อยละ 2.9) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 2.7) และ 40,001-50,000 บาท (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 53.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 87.8) เป็นส่วนใหญ่ โดยจำนวนวันที่ต้อง

หยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ ใช้น้ำไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 47.1) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 29.3) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 12.5) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 7.3) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงาน เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุขาดรายได้ (ร้อยละ 66.0) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 22.3) รองลงมา คือ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 19.6) 3,001- 5,000 บาท (ร้อยละ 18.9) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 10.2) 500 - 1,000 บาท (ร้อยละ 8.0) ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 7.3) 5,001- 10,000 บาท (ร้อยละ 7.1) และ 10,000-20,000 บาท (ร้อยละ 6.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 61.9) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 92.3) รองลงมา คือ มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 12.8) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 12.7) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก และ หมดสติจากการถูกทำร้าย ในจำนวนเท่า ๆ กัน (ร้อยละ 7.7) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 92.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 67.7) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 19.5) โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 13.8) และการปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 12.8) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 84.7) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามียาใช้จ่ายนั้น ทั้งหมดระบุว่ามียาใช้จ่ายเป็นเงิน 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 100.0) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานนั้น ทั้งหมดระบุว่าต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 100.0) โดยจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 50.0) และ มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 50.0) ในจำนวนเท่า ๆ กัน การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น ทั้งหมดระบุจำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คิดเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่

เกิด โดยลักษณะการบาดเจ็บ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น เป็นส่วนใหญ่ ในกรณีที่เกิดการบาดเจ็บขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า อาการบาดเจ็บมีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศทั้งหมด ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

3. ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 89.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 87.5) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 15.3) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 8.7) การหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล(ร้อยละ 2.4) และ สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร สถาบันการเงิน ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอ ฯลฯ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 61.4) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 36.2) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ จำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 53.7) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 27.0) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 17.4) ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.0) และ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 0.9) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่ให้ผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 50.3) ส่วนผู้ประสบเหตุอีกครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.7) ที่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 37.1) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 21.4) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 17.6) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 8.8) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 5.0) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 3.8) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 3.2) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 76.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 23.6) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วน

ใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 71.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 18.2) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 8.4) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 85.4) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่เป็นเงิน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 23.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.6) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 11.5) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 8.7) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.5) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 1.2) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอากรบาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 89.0) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 13.1) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 10.3) การหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล (ร้อยละ 2.4) และสาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร / สถาบันการเงิน ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอ ฯลฯ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 40.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 30.4) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 17.5) ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.3) และ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.3) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 20.9) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 15.2) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 13.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 4.3) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 3.8) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 3.0) และ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 23.7) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 12.0) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท

(ร้อยละ 40.0) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 25.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.8) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 10.1) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 7.3) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.0) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 0.8) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 86.2) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 17.1) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 7.4) สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร/สถาบันการเงิน ไปติดต่อเจ้าหน้าที่อำเภอ ฯลฯ (ร้อยละ 3.0) และ ติดต่อกับศาล (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ เวลาวันที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 40.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 30.4) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 17.5) ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.3) และ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.3) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 20.9) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 15.2) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 13.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 4.3) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 3.8) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 3.0) และ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 23.7) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 12.0) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 40.0) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 25.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.8) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 10.1) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 7.3) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.0) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 0.8) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของ ผู้ประสบ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงาน แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน โดยจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่ต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 90.1) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 85.9) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 17.7) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 9.5) สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร/ สถาบันการเงิน ไปติดต่อเจ้าหน้าที่อัยการ ฯลฯ (ร้อยละ 1.7) และ ติดต่อกับศาล (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 67.6) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 30.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.8) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 26.0) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 10.4) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 0.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ มากกว่าครึ่งระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 55.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 39.9) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 20.4) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ

15.8) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 8.0) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 5.7) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 4.6) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 3.1) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 79.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 81.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 15.0) และ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 91.3) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 23.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.5) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 11.5) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 8.5) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.5) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 1.2) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 72.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจร้อยละ 98.9) รองลงมา คือ ติดต่อกับศาล (ร้อยละ 6.9) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 4.0) การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 74.2) รองลงมา คือ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 21.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) ตามลำดับ โดยจำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 35.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 30.5) ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 29.4) 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 2.6) และไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 83.2) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 25.8) รองลงมา คือ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 25.0) 501-1,000 บาท (ร้อยละ 24.9) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 12.7) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 6.5) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 2.7) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 2.3) และ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 63.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 35.7) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 31.3) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 27.1) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 6.0) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 90.5) โดยทรัพย์สิน

ที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 47.8) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 24.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 20.0) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 4.0) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 2.6) และ 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 84.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ทั้งหมดเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 100.0) และบางส่วนเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล (ร้อยละ 25.1) โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 45.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 40.2) และน้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 15.0) ตามลำดับ จำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 57.1) รองลงมา คือ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 42.9) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 100.0) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 54.3) รองลงมา คือ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 26.1) และ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 19.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 39.0) รองลงมา คือ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 29.3) ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 22.0) และ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 9.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.8) แต่สำหรับผู้ที่มีทรัพย์สินสูญเสียนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 65.6) รองลงมา คือ 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 19.7) และ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 14.8) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 96.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 54.9) และการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล (ร้อยละ 4.2) โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 72.7) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 27.3) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ทั้งหมดระบุว่า เป็นเวลา ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 100.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 65.5) แต่สำหรับผู้ที่มีทรัพย์สินสูญเสียนั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 76.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 12.8) และ 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 10.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 63.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัว

ต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 88.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 11.4) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 82.2) แต่สำหรับผู้ที่มีทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.1) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 22.4) 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 18.4) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 8.9) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 7.3) และ 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 2.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ที่มีทรัพย์สินที่ต้องหยุดงานนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมระบุว่า เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเวลางานที่สูญเสียไปนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน และการหยุดงานไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน และการหยุดงานมีผลให้ตนขาดรายได้ โดยมูลค่าของรายได้ที่ขาด ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท และในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 501-1,000 บาท ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 5 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีสมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานไม่เกิน 3 วัน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันไม่เกิน 1 เดือน เมื่อสอบถามว่า เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สิน นอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีทรัพย์สิน สูญเสียทรัพย์สิน พบว่า ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ

อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท

ตอนที่ 7

การรายงานเหตุอาชญากรรม

1. กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 66.6) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 29.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.9) สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณาเหตุผลของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณี ผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์และถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเองเช่น ตกลงกับผู้ที่กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ เห็นว่าผู้กระทำผิดเป็นเด็ก หรือเป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญหรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องรองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพหรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้า ไม่ทันการ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพลตามลำดับ

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้ง ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 51.1) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 26.0) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 10.8) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น (ร้อยละ 7.2) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 62.1) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 34.8) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด และการแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถไต่ค้นทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามา

เกี่ยวข้อง รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้นและผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 46.3) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 32.7) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นร้อยละ 9.1) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 7.0) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ(ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ

ในส่วนของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 70.1) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 25.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.6) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์รองลงมา คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเชิงเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเตี เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล และเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และ ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้(ร้อยละ 54.7) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่(ร้อยละ 21.1) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น(ร้อยละ 12.1) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 7.4) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ(ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น โดยสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เมื่อเปรียบเทียบการตัดสินใจไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด ฯลฯ ในขณะที่ วิธีการของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น เหตุผลของการตัดสินใจทั้งผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกันคือ เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ในขณะที่ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน

คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้องในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 68.1) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 28.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์รองลงมา คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำความผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถไต่ค้นทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้อง รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการและเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 53.4) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่(ร้อยละ 25.7) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น(ร้อยละ 9.7) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 6.4) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ(ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 55.0) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 37.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.6) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด รองลงมา คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่ทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก และ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไปและไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามรถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี รองลงมา คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 19.0) ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ที่ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือ ถูกทำร้าย และไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะ จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นร้อยละ 45.5) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 25.9) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 21.4) ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 5.9) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 67.3) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 32.7) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะสาเหตุอื่น ๆ ที่ ไม่ระบุในแบบสอบถาม เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะ จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น และไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำ อะไรได้ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละ กรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดระบุถึงวิธี จัดการว่า ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้ง ผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน เสียหาย รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก และไม่แน่ชัดว่าเหตุ ที่เกิดเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่

กรณีไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้นั้น เหตุผลของ การตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป และไม่สามารถได้คืนหรือไม่สามารถระบุสิ่งที่ เสียหายได้

สำหรับกรณีไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น ไม่มีผู้ให้เหตุผลในประเด็นนี้

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุ อื่น ๆ (ร้อยละ 39.5) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นร้อยละ 33.1) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 27.4) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.9) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 22.8) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถได้ทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น ทั้งหมดให้เหตุผลว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดีและได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 38.6) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 26.6) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 17.2) ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 10.4) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม: กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนก ตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นแล้วนั้น ทัศนคติของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ ในขณะที่วิถีจัดการของผู้

ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ ถือว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องส่วนตัว หรือจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น ทั้งผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ หรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องกับกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ตนไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ และความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่

2. กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ การแจ้งของบุคคลอื่น (ร้อยละ 18.7) การแจ้งของผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุร้อยละ 2.9) และการมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการตัดสินใจแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเฝ้าสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 32.9) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 23.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ในพื้นที่ ในเขตเทศบาลการทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 82.5) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 16.1) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 1.1) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเฝ้าสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ รองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 33.2) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 22.9) และอื่น ๆ (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 73.3) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 21.5) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 4.8) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบรองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเฝ้าสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 40.1) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 32.6) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 23.9) และอื่น ๆ (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จะให้เหตุผลเหมือนกัน กล่าวคือ ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของ

การแจ้ง คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ โดยสาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 82.3) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 15.5) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 2.1) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 37.9) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 34.3) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ(ร้อยละ 24.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 49.8) รองลงมา คือ การแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 37.8) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 10.2) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่

ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ รongลงมา คือ ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บและต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวรongลงมา คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเฝ้าสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรongลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 69.7) รongลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 16.7) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 10.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 68.7) รongลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 24.5) และ ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 6.8) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รongลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุรongลงมา คือ ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวรongลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นและต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ ทั้งหมดให้เหตุผลของการแจ้งว่าต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเฝ้าสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ และเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อป้องกันการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 89.9) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 10.1)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวส่วนใหญ่ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 95.8) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 4.2) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ และแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นหรือรองลงมา คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือรอบครัว

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบรองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเฝ้าสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น....(ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 47.5) และ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 2.2)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่ตนเองเป็นผู้แจ้ง ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะ ต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน แต่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทาง

เพศให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุในกรณีแจ้ง เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังคับไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังคับไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ นอกจากนั้น สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด ในขณะที่สาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ คือสาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม

ตอนที่ 8

การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

1. การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 65.7) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 28.6) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 3.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.6) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.3) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 21.8) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 17.8) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 16.8) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 6.9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.5) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.3) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 83.) รองลงมา คือ คำนึงบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 54.9) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 50.9) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 24.3) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 22.0) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.7) อื่น ๆ (ร้อยละ 2.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุ

ว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุร้อยละ 86.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.9) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยร้อยละ 4.0) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 86.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 10.7) นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร(ร้อยละ 26.2) รองลงมา คือ การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 19.9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 18.5) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 18.0) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 14.4) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 6.0) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 78.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.7) สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 18.8) ต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 12.0) ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเอาใจใส่หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 11.6) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 5.6) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 5.6) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.5) และเรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง(ร้อยละ 67.4) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 25.8) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง(ร้อยละ 5.0) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุ ระบุว่าไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.8) รองลงมา คือ ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 21.4) มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 20.0) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 16.2) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 7.4) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น(ร้อยละ 6.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 2.6) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.4) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 82.8) รองลงมา คือ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 48.7) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อยละ 43.9) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 24.3) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 23.9)

จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 4.9) อื่น ๆ (ร้อยละ 2.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 12.0) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 3.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 85.6) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 66.4) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 23.0) การติดต่อกลับไปที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 18.7) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 17.6) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 13.5) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 5.5) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 77.2) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ ก็สืบผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 43.2) สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้าน ทั้งกลางวันและกลางคืน (ร้อยละ 16.9) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 14.6) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 12.5) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 7.7) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือ กระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 4.8) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.2) และ เรียกค่าทำขวัญ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาลนั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุ เดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 63.9) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 31.6) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 2.3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) อื่น ๆ (ร้อยละ 0.8) และ สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ใช้เวลามากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 25.4) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 23.8) มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 17.5) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิด 10 นาที (ร้อยละ 6.3) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 4.6) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 4.5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.3) และ ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.2) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 83.7) รองลงมา คือ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 60.8) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 57.6) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 24.8) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 19.7) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 6.5) อื่น ๆ (ร้อยละ 1.9) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.4)

ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 87.2) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.3) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) แต่สำหรับผู้ที่มี การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนมีผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร(ร้อยละ 27.6) รองลงมา คือ ติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 20.8) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด (ร้อยละ 18.4) การจับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 15.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.8) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 6.4) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.4) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 80.1) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ(ร้อยละ 47.9) สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 20.4) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 11.6) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี(ร้อยละ 9.0) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น(ร้อยละ 6.3) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 3.8) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปรามปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.8) และ เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ พบว่า มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล โดยส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะลงบันทึก รับแจ้งเหตุเบื้องต้น โดยไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้อง ในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ที่มี การติดต่อนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนจะเป็นผู้ติดต่อไป ในการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.0) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 27.4) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 4.1) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.7) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 22.4) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 17.9) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 17.1) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 5.9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.7) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.5) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.3) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ ค้นหาบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 57.7) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 49.7) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 26.0) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 23.7) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.1) อื่น ๆ (ร้อยละ 1.3) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุร้อยละ 86.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.0) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 87.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 62.2) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 22.7) การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 19.1) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด (ร้อยละ 17.5) จับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 13.3) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 5.1) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 79.1) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่นั้น คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.1) รองลงมา คือ สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้าน ทั้งกลางวันและกลางคืน (ร้อยละ 18.7) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 12.2) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 11.7) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 6.1) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน ร้อย

ละ 6.0) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ/ คดีดำเนินเสร็จ/ ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.3) และ เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 52.7) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 40.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.0) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 0.8) อื่น ๆ (ร้อยละ 0.6) และสายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มขพระจะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 25.1) รองลงมา คือ มากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 20.3) มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 15.9) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 14.8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.1) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 6.1) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.7) และ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.1) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 68.1) รองลงมา คือ สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 61.5) ค้นหาบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 26.2) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 12.5) อื่น ๆ (ร้อยละ 9.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.4) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 6.4) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น(ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 80.6) รองลงมา คือ มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 10.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 69.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุนี้ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 57.6) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 36.1) รองลงมา คือ จับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 22.0) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 21.9) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด (ร้อยละ 17.8) ไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 16.2)การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนร้อยละ 11.9) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 1.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 76.6) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 52.9) รองลงมา คือ ต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 14.3) สอดส่องตรวจตราในชุมชน /หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 13.7) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี(ร้อยละ 12.4) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ/ คดีดำเนินเสร็จ/ ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 4.5) เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 1.5) และ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น(ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 46.0) รองลงมา คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 44.5) และสายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 9.4) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 36.6) รองลงมา คือ ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 21.5) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 20.0) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 9.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.3) และ มากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 4.5) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 85.9) รองลงมา คือ สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 83.6) ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 25.6) อื่น ๆ (ร้อยละ 23.7) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 16.3) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 15.3) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 9.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 64.5) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 67.7) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ทำการจับกุมผู้กระทำผิด ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 46.0) รองลงมา คือ สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 41.0) เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 36.0) ติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 13.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.6) และพยายามสืบสวนที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 9.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 61.7) โดยสิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 46.1) รองลงมา คือ สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้าน ทั้งกลางวันและกลางคืน (ร้อยละ 25.9) จับผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 16.5) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 4.9) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำหรือกระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 4.1) และ ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 80.9) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 19.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 87.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 11.3) และ มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 81.9) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 33.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 22.0) พยายามสืบสวนที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.3) ติดต่อกลับมาที่ตัวผู้

ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 9.6) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 6.5) อื่น ๆ (ร้อยละ 5.8) และสอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 0.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 75.5) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ สอดส่องตรวจตราในชุมชน /หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 32.2) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 8.8) และ ต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้งเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุทางโทรศัพท์ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุละตนเองไม่ได้ติดต่อเจ้าหน้าที่ภายหลังเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ เมื่อสอบถามถึงความต้องการให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการอื่นใดเพิ่มเติม นั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม โดยสิ่งที่ต้องการ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

2. การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 93.5) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 88.6) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ(ร้อยละ 7.7) และทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อกับตนเอง(ร้อยละ 3.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 70.0) รองลงมาคือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน(ร้อยละ 13.6) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 12.9) หน่วยงานที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 4.7) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 80.7) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 12.2) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 7.9) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน(ร้อยละ 3.3) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำความผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 90.2) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 80.5) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 19.5) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 38.2) รองลงมา คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 26.9) จับ / หาผู้กระทำความผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 11.9) สำนักงานคุมประพฤติ (ร้อยละ 7.5) ศาล (ร้อยละ 5.6) เงินชดเชยจากราชการ (ร้อยละ 2.9) ด้านศุลกากร (ร้อยละ 2.6) และ ดำเนินการเรื่องเอกสาร (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 97.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 85.9) รองลงมา คือ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อกับตนเอง(ร้อยละ 8.8) และหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 5.3) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน(ร้อยละ 56.1) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 39.6) หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

อบต. (ร้อยละ 2.4) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 17.5) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 15.8) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 15.1) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเอง หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 79.8) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 79.0) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 21.0) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 41.3) รองลงมา คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 25.8) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 15.8) จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 10.0) และ ศาล (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 90.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 89.2) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 8.2) และ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 2.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 88.4) รองลงมา คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 5.9) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 5.7) และหน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 17.5) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 15.8) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 15.1) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเอง หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 92.4) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 80.9) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 19.1) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 41.0) รองลงมา คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 23.6) จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 12.4) สำนักงานคุมประพฤติ (ร้อยละ 9.2) ศาล

(ร้อยละ 5.2) เงินชดเชยจากราชการ (ร้อยละ 3.5) ด้านศุลกากร (ร้อยละ 3.2) ต้องการทรัพย์สิน คื่น (ร้อยละ 15.8) และ ดำเนินการร้องเอกสาร (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความถี่ของการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน ในขณะที่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับไปนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่มีความต้องการให้หน่วยงาน ๆ ดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการ ในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล คือ ความต้องการเพิ่มเติมในการป้องกัน สอดส่อง ดูแล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.8) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 91.5) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 5.0) และ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 3.5) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 16.7) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 4.6) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับไปนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 83.7) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 11.4) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 6.0) และหน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.1) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานใน

กระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 81.1) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 36.4) รองลงมา คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 31.2) จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 12.8) สำนักงานคุมประพฤติ (ร้อยละ 8.7) เงินชดเชยจากราชการ (ร้อยละ 3.3) ด้านสุขภาพ (ร้อยละ 3.0) ศาล (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 89.1) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 66.3) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 29.3) และ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 4.4) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.7) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 28.6) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 9.7) และ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 6.7) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 46.9) รองลงมา คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 26.3) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 25.3) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 89.7) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 81.3) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 72.0) รองลงมา คือ ศาล (ร้อยละ 9.9) และ จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 5.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 77.7) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 86.2) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 13.8) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ทั้งหมด คือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 100.0) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 89.9) และ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 25.3) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 10.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเอง

หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.9) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมร้อยละ 80.7) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมนั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 52.9) รองลงมา คือ จับ/ หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 47.1) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 94.4) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุเป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 54.7) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 29.7) และทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 15.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 65.1) และหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 34.9) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 51.0) รองลงมา คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 44.0) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 29.7) และ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมดระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 100.0) แต่ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 50.6) โดยสิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ศาล (ร้อยละ 58.6) รองลงมา คือ การดำเนินการเรื่องเอกสาร (ร้อยละ 34.5) และ การป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 6.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่เป็นการติดต่อโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุติดต่อนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ ผู้

ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด โดยในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ฯ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมโดยหน่วยงานที่ระบุ คือ ศาล

4.2 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศ พ.ศ. 2550:เปรียบเทียบระหว่างกรุงเทพมหานครกับภาค 1 - 9

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศ พ.ศ. 2555 ได้ดำเนินการสำรวจครอบคลุมพื้นที่ที่ ทั่วประเทศไทย นอกจากการนำเสนอผลการสำรวจทั้งในภาพรวม การจำแนกตามเขตการปกครอง และการจำแนกตามประเภทอาชญากรรมยังนำเสนอผลการสำรวจโดยแบ่งพื้นที่ประเทศไทยออกเป็น 9 ภาค ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม และแยกกรุงเทพมหานครออกเป็นเอกเทศเนื่องจากมีลักษณะเป็นเมืองใหญ่ที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ซับซ้อน ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดอาชญากรรมที่แตกต่างจากพื้นที่อื่น ๆ โดยแบ่งได้ดังนี้

ภาค 1 ประกอบด้วย สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท สระบุรี

ภาค 2 ประกอบด้วย ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้ว

ภาค 3 ประกอบด้วย นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร ชัยภูมิ อำนาจเจริญ

ภาค 4 ประกอบด้วย หนองบัวลำภู ขอนแก่น อุดรธานี เลย หนองคาย(รวมบึงกาฬ) มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร

ภาค 5 ประกอบด้วย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปางแพร่ น่าน พะเยา เชียงราย แม่ฮ่องสอน

ภาค 6 ประกอบด้วย อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ อุทัยธานี กำแพงเพชร ตาก สุโขทัย พิษณุโลก พิจิตร เพชรบูรณ์

ภาค 7 ประกอบด้วย ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์

ภาค 8 นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ระนอง ชุมพร

ภาค 9 สงขลา สตูล ตรัง พัทลุง ปัตตานี ยะลา นราธิวาส

โดยจะนำเสนอผลการสำรวจเชิงเปรียบเทียบระหว่างพื้นที่เพื่อประโยชน์ในการใช้ข้อมูลในการบริหารงานยุติธรรมของประเทศในอนาคต ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่นำเสนอไว้มีดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบการประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศ

จากประกาศสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร แยกเป็นกรุงเทพมหานครและจังหวัดต่าง ๆ ตามหลักฐานทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554 พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีครัวเรือนจำนวนทั้งสิ้น 21,071,521 ครัวเรือนและมีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป รวมทั้งสิ้น 51,299,952 คน เมื่อพิจารณาพร้อมกับข้อมูลที่ได้จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 จะพบว่า ในรอบการสำรวจ มีครัวเรือนที่มีสมาชิกอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุ จำนวน 145,812 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.7 ของทั้งหมด และมีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุ จำนวน 152,228 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของทั้งหมด

เมื่อศึกษาเชิงเปรียบเทียบโดยแบ่งพื้นที่ศึกษาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ออกเป็น 9 ภาค และแยกกรุงเทพมหานครออกมาเป็นเอกเทศ เพื่อสะท้อนภาพอาชญากรรมที่เกิดขึ้นให้มีความชัดเจนมากที่สุด จะเห็นได้ว่าในรอบปี 2555 ภาค 4 เป็นภาคที่มีจำนวนครัวเรือนมากที่สุดคือ มีจำนวน 3,047,111 ครัวเรือน และมีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปมากที่สุด คือ 8,700,612 คน รองลงมาคือภาค 3 มีจำนวน 3,034,502 ครัวเรือน และมีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 8,698,639 คน สำหรับกรุงเทพมหานครที่มีจำนวนครัวเรือนมากเป็นอันดับที่ 3 คือ 2,459,680 ครัวเรือนนั้น จะมีจำนวนประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปเป็นอันดับที่ 5 โดยพื้นที่ที่มีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปมากเป็นอันดับที่ 3 คือภาค 1 มีจำนวน 5,188,890 คน สำหรับพื้นที่ที่มีจำนวนครัวเรือนน้อยที่สุดจะได้แก่ ภาค 2 มีจำนวน 875,824 ครัวเรือน ส่วนพื้นที่ที่มีประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปน้อยที่สุดคือ ภาค 8 มีจำนวน 3,366,844 คน

การศึกษาเปรียบเทียบปรากฏการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 ครั้งนี้ ได้ดำเนินการใน 2 ลักษณะดังนี้

ประการที่ 1 เป็นการเปรียบเทียบโดยให้จำนวนครัวเรือนและจำนวนประชากรในแต่ละพื้นที่มียอดรวมเป็นฐานร้อยละ (100.0) เท่ากัน และเปรียบเทียบดูความผันแปรของอัตราส่วนร้อยละของครัวเรือนและจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุว่าภาคใดมากน้อยแตกต่างกันอย่างไร ผลการสำรวจสรุปได้ ดังนี้

จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ เมื่อจำแนกข้อมูลในลักษณะดังกล่าวข้างต้น พบว่า ภาค 2 เป็นพื้นที่ที่มีครัวเรือนที่มีสมาชิกตกเป็นผู้ประสบเหตุในรอบปี 2555 มากที่สุด คือ ในอัตราร้อยละ 1.3 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่รองลงมาคือ กรุงเทพมหานคร ในอัตราร้อยละ 1.0 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่ และอันดับที่ 3 คือ ภาค 3 ในอัตราร้อยละ 0.9 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่ ในขณะที่ ภาค 5 มีครัวเรือนที่มีสมาชิกอายุ 15 ปีขึ้นไป ตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุดคือร้อยละ 0.3 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่

จำนวนประชากร (คน) ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ เมื่อให้หน่วยที่ศึกษาคือประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป เป็นรายบุคคล พบว่า ประชากรในกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี 2555 มากที่สุด คือร้อยละ 0.6 ของประชากรอายุ 15

ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่รองลงมาคือประชากรในภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 ภาค 7 ภาค 8 และภาค 9 ในสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 0.3 ของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่ ในขณะที่ภาค 5 เป็นภาคที่ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 0.1 ของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่(รายละเอียดในตารางที่ 1)

ประการที่สอง เมื่อเปรียบเทียบโดยให้จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุที่เกิดขึ้นทั่วประเทศทั้งสิ้น 45,812 ครัวเรือน และจำนวนประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 152,228 ราย มีฐานเป็นร้อย (100.0) และดูการกระจายของครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ว่ามีความหนาแน่นในพื้นที่ใดบ้างในภาคต่าง ๆ ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ผลการสำรวจสรุปได้ ดังนี้

จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ในภาพรวมทั่วประเทศพบว่า พื้นที่ที่มีครัวเรือนตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ ภาค 3 คิดเป็นร้อยละ 17.6 ของครัวเรือนทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็น และภาค 4 คิดเป็นร้อยละ 15.5 ของครัวเรือนทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ในขณะที่ ภาค 5 มีครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.2 ของครัวเรือนทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

จำนวนประชากร(คน)ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่าพื้นที่ที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 18.3 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ รองลงมา คือ ภาค 3 คิดเป็นร้อยละ 17.2 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ และภาค 4 คิดเป็นร้อยละ 15.3 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ตามลำดับ ในขณะที่ ภาค 5 มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

จำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ในจำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทั่วประเทศ 152,228 คน มีการรายงานถึงจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ จำนวนทั้งสิ้น 152,232 ครั้ง เมื่อจำแนกรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่าภาคที่มีจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร โดยพบการประสบเหตุ 27,800 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.3 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวมรองลงมา คือ ภาค 3 จำนวน 26,238 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.2 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวม และภาค 4 จำนวน 23,254 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.3 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวมตามลำดับ ในขณะที่ ภาค 5 มีจำนวนครั้งของการตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุด คือ 6,145 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวม(รายละเอียดในตารางที่ 2)

ตารางที่ 4.1 ภาพรวมของการประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศในรอบปี2555

ภาพรวม	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• จำนวนครัวเรือนรวม	21,071,521	2,459,680	2,049,817	875,824	3,034,502	3,047,111	2,164,464	2,048,916	2,384,168	1,615,418	1,391,621
• จำนวนครัวเรือนที่ ประสบอาชญากรรม	145,812	25,727	16,385	11,796	25,823	22,536	6,059	8,316	10,378	8,341	10,451
• คิดเป็นร้อยละ	0.7	1.0	0.8	1.3	0.9	0.7	0.3	0.4	0.4	0.5	0.8
• จำนวนรวมของ ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปในพื้นที่	51,299,952	4,719,509	5,188,890	3,742,755	8,698,639	8,700,612	4,788,566	4,371,435	4,137,857	3,366,844	3,584,845
• จำนวนประชากร(คน) ที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบ เหตุ	152,228	27,799	17,867	12,469	26,238	23,254	6,144	8,526	10,513	8,517	10,901
• คิดเป็นร้อยละ	0.3	0.6	0.3	0.3	0.3	0.3	0.1	0.2	0.3	0.3	0.3

ตารางที่ 4.2 ภาพรวมของการประสบเหตุอาชญากรรมทั่วประเทศในรอบปี 2555

ภาพรวม	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็น ผู้ประสบเหตุ (หน่วย : ครัวเรือน)	100.0 (145,812)	17.6 (25,727)	11.2 (16,385)	8.1 (11,796)	17.7 (25,823)	15.5 (22,536)	4.2 (6,059)	5.7 (8,316)	7.1 (10,378)	5.7 (8,341)	7.2 (10,451)
จำนวนคนที่ตกเป็น ผู้ประสบเหตุ (หน่วย : คน)	100.0 (152,228)	18.3 (27,799)	11.7 (17,867)	8.2 (12,469)	17.2 (26,238)	15.3 (23,254)	4.0 (6,144)	5.6 (8,526)	6.9 (10,513)	5.6 (8,517)	7.2 (10,901)
จำนวนครั้งที่ตกเป็น ผู้ประสบเหตุ (หน่วย : ครั้ง)	100.0 (152,232)	18.3 (27,800)	11.7 (17,867)	8.2 (12,470)	17.2 (26,238)	15.3 (23,254)	4.0 (6,145)	5.6 (8,526)	6.9 (10,513)	5.6 (8,518)	7.2 (10,901)

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

2. การเปรียบเทียบลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

จำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สิน: ผลการสำรวจพบว่า ประเภทอาชญากรรมที่มีผู้ตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ซึ่งในภาพรวม มีจำนวนครั้งที่ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 92.5 นั้น เมื่อจำแนกรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 97.8 รองลงมา คือ ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 2 ร้อยละ 97.5 และในภาค 7 ร้อยละ 96.9 ตามลำดับ โดยพื้นที่ที่ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สิน มีสัดส่วนน้อยที่สุดเป็นลำดับสุดท้าย คือ ภาค 5 คิดเป็นร้อยละ 82.3

สถานที่เกิดอาชญากรรม: เมื่อพิจารณาสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมพบว่า ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศจำนวนกว่าครึ่งที่ประสบเหตุอาชญากรรมนอกเขตเทศบาล คิดเป็นร้อยละ 56.0 โดยมีผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในเขตเทศบาล ร้อยละ 44.0 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมระหว่างในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลเป็นรายภาค พบว่า ส่วนใหญ่มีสัดส่วนการเกิดอาชญากรรมนอกเขตเทศบาลมากกว่าในเขตเทศบาล ยกเว้น กรุงเทพมหานคร ซึ่งจัดเป็นพื้นที่ในเขตเทศบาลทั้งหมด และภาค 1 ที่มีสัดส่วนการเกิดอาชญากรรมในเขตเทศบาลมากกว่านอกเขตเทศบาล เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายภาค พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตเทศบาลมากที่สุดสามอันดับแรกคือ กรุงเทพมหานคร ภาค 1 และภาค 2 คิดเป็นร้อยละ 100.0 ร้อยละ 50.7 และร้อยละ 43.5 ตามลำดับ ส่วนอาชญากรรมเกิดขึ้นนอกเขตเทศบาลมากที่สุดสามอันดับแรกคือ ภาค 3 ภาค 4 และภาค 6 คิดเป็นร้อยละ 89.2 ร้อยละ 77.0 และร้อยละ 65.9 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่ประสบเหตุอาชญากรรม เมื่อพิจารณาจำนวนครั้งที่ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปประสบเหตุอาชญากรรมเป็นรายภาค พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีสัดส่วนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุเพียงครั้งเดียวถึงร้อยละ 84.6 โดยพื้นที่ที่มีสัดส่วนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุเพียงครั้งเดียวมากที่สุดสามลำดับแรกคือ ภาค 1 คิดเป็นร้อยละ 88.2 กทม. และภาค 7 คิดเป็นร้อยละ 87.4 เท่า ๆ กัน และภาค 6 คิดเป็นร้อยละ 86.4 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อเนื่อง: พบว่า ในจำนวนผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุประเภทเดียวกันซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง ที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 21.9 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุประเภทเดียวกันซ้ำมากกว่า 1 ครั้งในภาค 8 มีสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 30.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 27.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 23.5 ตามลำดับ ในขณะที่ พื้นที่ที่มีผู้ประสบเหตุประเภทเดียวกันซ้ำมากกว่า 1 ครั้งมีสัดส่วนน้อยที่สุด คือ ภาค 8 คิดเป็นร้อยละ 77.4

เมื่อพิจารณาผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 22.0 นั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันในภาค 6 มีสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 32.2 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 29.3 และผู้ประสบเหตุใน

ภาค 4 ร้อยละ 27.7 ตามลำดับ ในขณะที่ พื้นที่ที่มีผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันมีสัดส่วนน้อยที่สุด คือ ภาค 2 คิดเป็นร้อยละ 15.8

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาลักษณะอาชญากรรมในแง่ความคล้ายคลึงที่เห็นชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น พบว่า ทั่วประเทศมีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า อาชญากรรมที่ประสบมีความคล้ายคลึงอย่างเห็นได้ชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นถึงร้อยละ 80.9 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าอาชญากรรมที่ประสบมีความคล้ายคลึงอย่างเห็นได้ชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 4 คือ ร้อยละ 88.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 และผู้ประสบเหตุในภาค 7 คิดเป็นร้อยละ 88.1 และร้อยละ 85.1 ตามลำดับ

การรายงานเหตุอาชญากรรม: พบว่า ในภาพรวม ผู้ประสบเหตุทั่วประเทศที่รายงานว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีร้อยละ 66.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่รายงานว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 3 คือ ร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 71.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 69.4 ตามลำดับ ในขณะที่กรุงเทพมหานครมีผู้ประสบเหตุที่รายงานว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ร้อยละ 58.0 ซึ่งมีสัดส่วนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในพื้นที่อื่นอีก 9 ภาค

อาชญากรรมที่มีการรายงาน: ผู้รายงานและวิธีการรายงาน ผลการสำรวจพบว่า ผู้ประสบเหตุที่รายงานว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั่วประเทศโดยผู้ประสบเหตุเป็นผู้รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบด้วยตัวเอง มีจำนวนร้อยละ 78.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง มีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 1 คือ ร้อยละ 87.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 85.1 และผู้ประสบเหตุใน กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 80.8 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาวิธีแจ้งเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุทั่วประเทศส่วนใหญ่ใช้วิธีเดินทางไปแจ้งความเอดิตเป็นร้อยละ 65.7 โดยผู้ประสบเหตุที่ใช้วิธีเดินทางไปแจ้งความเองมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 6 คือร้อยละ 74.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 74.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 70.9 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 3)

ตารางที่ 4.3 ลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อ ทรัพย์สินมากที่สุด(ครั้ง)	92.5	97.8	92.1	97.5	87.7	88.8	82.3	94.6	96.9	93.2	93.4
สถานที่เกิดเหตุ อาชญากรรม											
• ในเขตเทศบาล	44.0	100.0	50.7	43.5	10.8	23.0	34.5	34.1	40.2	36.8	38.3
• นอกเขตเทศบาล	56.0	0.0	49.3	56.5	89.2	77.0	65.5	65.9	59.8	63.2	61.7
ตกเป็นผู้ประสบเหตุเพียงครั้งเดียวมากที่สุด	84.6	87.4	88.2	81.5	82.5	85.6	81.9	86.4	87.4	77.4	81.3
กรณีอาชญากรรมต่อเนื่อง											
• ตกเป็นผู้ประสบเหตุซ้ำ มากกว่า 1 ครั้ง	21.9	21.9	17.0	23.4	23.5	19.5	20.8	19.1	20.6	30.6	27.0
• ตกเป็นผู้ประสบเหตุโดย ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน	22.0	25.5	23.2	15.8	16.5	27.7	29.3	32.2	19.0	17.4	19.1
• ความคล้ายคลึงที่เห็นชัดใน พฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	80.9	77.9	78.7	80.7	78.4	88.6	76.5	72.8	85.1	88.1	78.0

ตารางที่ 4.3 ลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น(ต่อ)

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	66.6	58.0	63.6	68.8	75.8	69.4	60.5	61.3	67.2	64.2	71.1
• ไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ • ผู้ประสบเหตุเป็นผู้รายงานหรือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ	78.1	80.8	87.3	85.1	64.8	74.7	79.8	78.5	78.9	74.8	67.2
วิธีแจ้งเหตุ											
• ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้งความเอง	65.7	67.3	70.9	69.6	48.4	62.4	74.0	74.8	66.4	69.6	58.6

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

3. การเปรียบเทียบลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

ผู้ที่ตกผู้ประสบเหตุในภาพรวมที่ ทั่วประเทศส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 54.6 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 4 มีผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุที่เป็นเพศชายในสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 61.6 รองลงมา คือ ผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 58.4 ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นเพศหญิงนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 45.4 โดยผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุที่เป็นเพศหญิงมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 1 คือ ร้อยละ 52.2 รองลงมา คือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 51.7 และภาค 5 ร้อยละ 48.5 ตามลำดับ

สำหรับอายุของผู้ประสบเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 45 - 59 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.1 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่มีอายุระหว่าง 45 - 59 ปี มีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 4 คือ ร้อยละ 44.1 รองลงมา คือผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 42.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 40.7 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่มีอายุระหว่าง 35 - 44 ปี ซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 25.1 นั้นพบว่า ในภาค 8 มีผู้ประสบเหตุที่มีอายุระหว่าง 35 - 44 ปี ในสัดส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ 31.8 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 30.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 29.8 ตามลำดับ

ในด้านสถานภาพสมรสที่ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่เป็นผู้สมรสแล้วนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีจำนวนร้อยละ 76.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่สมรสแล้วมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 8 คือ ร้อยละ 85.9 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 82.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 80.6 ตามลำดับ

ในด้านระดับการศึกษาของผู้ประสบเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ร้อยละ 51.7 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่จบการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 คือ ร้อยละ 65.4 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 65.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 60.0 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งที่ ทั่วประเทศมีจำนวนร้อยละ 13.8 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 17.9 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 16.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 14.7 ตามลำดับ ในส่วนของผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 10.9 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรีมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 22.4 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 14.3 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 12.5 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ประสบเหตุที่ไม่ได้ได้รับการศึกษา ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 3.1 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งไม่ได้ได้รับการศึกษา มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 5 คือ ร้อยละ 8.4 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 4.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

ในด้านอาชีพของผู้ประสบเหตุ ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 34.4 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 43.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 41.5 และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 40.9 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่เป็นเกษตรกรซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 31.2 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นเกษตรกรมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 4 คือ ร้อยละ 49.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 49.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ซึ่งมีร้อยละ 47.1 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นพนักงานลูกจ้างเอกชนซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 12.1 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นพนักงาน/ลูกจ้างเอกชนมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 29.2 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 20.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 16.2ตามลำดับ

ในด้านของรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ประสบเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 5,001 - 10,000 บาท โดยคิดเป็นร้อยละ 34.4 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งมีรายได้เฉลี่ย 5,001-10,000 บาท จะมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 2 และภาค 7 คิดเป็นร้อยละ 43.9 เท่า ๆ กัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 คิดเป็น ร้อยละ 42.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 คิดเป็นร้อยละ 40.5 ตามลำดับ ส่วนผู้ประสบเหตุที่ ทั่วประเทศซึ่งมีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีอยู่ร้อยละ 32.3 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งมีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 คือ ร้อยละ 57.0 รองลงมาคือ ในภาค 4 ร้อยละ 53.0 และผู้ประสบเหตุ ในภาค 5 ร้อยละ 41.0 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่มีรายได้ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 12.2 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งรายได้ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 8 คือ ร้อยละ 21.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 17.0 และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 16.6 ตามลำดับ

ในด้านของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ซึ่งผู้ประสบเหตุที่ ทั่วประเทศ ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 67.1 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่าผู้ประสบเหตุที่เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 และภาค 9 คิดเป็นร้อยละ 74.1 เท่ากัน และลำดับที่ 3 คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 72.7 ตามลำดับ

สำหรับสถานภาพในครอบครัวซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือนโดยมีจำนวนร้อยละ 69.8 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 2 คือ ร้อยละ 81.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 78.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 76.5 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 4)

ตารางที่ 4.4 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
เพศ											
• ชาย	54.6	48.3	47.8	57.0	55.0	61.6	51.5	56.6	56.3	58.8	58.4
• หญิง	45.4	51.7	52.2	43.0	45.0	38.4	48.5	43.4	43.7	41.2	41.6
อายุ											
• 35 - 44 ปี	25.1	30.0	28.4	27.4	18.3	20.5	21.3	24.6	22.9	31.8	29.8
• 45 - 59 ปี	39.1	34.9	38.5	36.0	39.8	44.1	40.7	42.7	39.6	38.0	38.7
สถานภาพสมรส											
• สมรสแล้ว	76.7	71.0	73.0	77.2	80.6	77.3	69.4	76.0	77.9	85.9	82.8
ระดับการศึกษาสูงสุด											
• ไม่ได้รับการศึกษา	3.1	2.4	3.2	3.2	2.8	1.9	8.4	2.7	3.0	3.7	4.8
• ประถมศึกษา	51.7	29.5	40.6	54.8	65.4	65.1	50.8	60.0	58.1	49.5	51.2
• มัธยมศึกษาตอนต้น	13.8	17.9	14.4	16.4	11.2	11.0	6.1	13.7	14.6	14.4	14.7
• ปริญญาตรี	10.9	22.4	14.3	7.1	4.8	6.2	12.5	9.1	7.0	10.0	10.1

ตารางที่ 4.4 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อาชีพ											
• พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	12.1	29.2	20.8	16.2	2.7	4.1	3.4	6.0	7.8	8.7	5.2
• ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	34.4	40.9	41.5	40.4	26.0	23.8	43.6	37.5	36.5	32.8	34.5
• เกษตรกร	31.2	2.2	10.1	28.3	49.4	49.6	25.0	35.6	35.3	47.1	43.6
รายได้เฉลี่ย/เดือน											
• น้อยกว่า 5,001 บาท	32.3	15.1	23.7	16.1	57.0	53.0	41.0	32.8	29.8	13.0	17.0
• 5,001 - 10,000 บาท	34.4	33.8	40.0	43.9	24.4	27.4	37.0	40.5	43.9	30.3	42.6
• 10,001 - 15,000 บาท	12.2	16.6	14.9	14.0	5.3	7.2	12.1	10.9	10.6	21.7	17.0
สถานภาพเป็นเจ้าของ											
ครัวเรือน	67.1	47.8	65.4	72.3	69.4	74.1	72.7	70.5	75.8	72.4	74.1
• เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย	69.8	61.9	67.8	81.3	69.6	66.6	66.9	76.5	78.6	73.1	72.2
• หัวหน้าครัวเรือน											

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

4. การเปรียบเทียบลักษณะของผู้กระทำผิด

กรณีมีผู้กระทำผิดคนเดียว: ผลการสำรวจพบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 49.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า กรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวนั้น จะมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และในภาค 3 ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ โดยผู้กระทำผิดที่ ทั่วประเทศส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 85.2 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้กระทำผิดที่เป็นเพศชายมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 1 คือ ร้อยละ 96.3 รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดในภาค 8 ร้อยละ 94.5 และผู้กระทำผิดในภาค 2 ร้อยละ 94.3 ตามลำดับ ในด้านของอายุของผู้กระทำผิดนั้น กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี คือ ร้อยละ 27.9 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้กระทำผิดในกรุงเทพมหานคร ในภาค 6 และในภาค 9 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26 35 ปี เช่นเดียวกับในภาพรวม แต่สำหรับภาค 1 ภาค 2 และภาค 5 นั้น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-25 ปี ในขณะที่ภาค 3 ภาค 4 และภาค 8 ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี และสำหรับภาค 7 นั้น เป็นพื้นที่เดียวที่ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นเพศใด

เมื่อพิจารณาว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองคิดเป็นร้อยละ 47.1 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ภาค 4 ภาค 5 ภาค 6 ภาค 8 และภาค 9 ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมือง เช่นเดียวกับในภาพรวม โดยในกลุ่มนี้ จะมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 คือ ร้อยละ 67.5 ภาค 8 ร้อยละ 64.0 และภาค 5 ร้อยละ 55.3 ตามลำดับ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ภาค 1 ภาค 2 และภาค 7 นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ โดยในกลุ่มนี้ จะมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 48.8 ภาค 2 ร้อยละ 63.8 และกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 63.6 ตามลำดับ

ในด้านอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิด พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิด คิดเป็นร้อยละ 41.0 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ภาค 4 ภาค 6 และภาค 9 ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิด เช่นเดียวกับในภาพรวม โดยในกลุ่มนี้ จะมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 ร้อยละ 51.1 ภาค 6 ร้อยละ 46.8 และภาค 4 ร้อยละ 44.8 ตามลำดับ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ภาค 1 ภาค 2 ภาค 5 ภาค 7 และภาค 8 นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิดหรือไม่ โดยในกลุ่มนี้จะมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 1 ร้อยละ 53.5 ภาค 2 ร้อยละ 53.0 และภาค 7 ร้อยละ 47.9 ตามลำดับ

กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน มีร้อยละ 37.5 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 และภาค 6 คือ ร้อยละ 46.5 เท่า ๆ กัน รองลงมา คือ ภาค 4 ซึ่งมีร้อยละ 44.3 และกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีร้อยละ 40.5 ตามลำดับ ในกรณีที่มีผู้ร่วมกระทำผิดมากกว่าหนึ่งคนนี้ ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 78.2 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ภาค 9 มีสัดส่วนกลุ่มผู้กระทำผิดที่เป็นเพศชายมากที่สุด คือ ร้อยละ 92.9 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 92.8 และภาค 7 ร้อยละ 89.1 ตามลำดับ สำหรับอายุของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18 - 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า เกือบทุกพื้นที่ ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดอายุระหว่าง 18 - 25 ปี เป็นส่วนใหญ่เช่นเดียวกับในภาพรวม ยกเว้นในภาค 6 และภาค 1 ที่ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.8 และ 34.5 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมือง พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ คิดเป็นร้อยละ 62.5 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ มีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 78.2 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 77.9 และ ภาค 1 ร้อยละ 73.4 ตามลำดับ ในส่วนของผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 23.4 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมือง มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 5 คือ ร้อยละ 39.0 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 37.1 และภาค 5 ร้อยละ 39.0 ตามลำดับ

ในด้านอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งขณะก่อเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า ขณะกระทำผิด ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ คิดเป็นร้อยละ 42.4 แต่เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่ทราบ/ไม่แน่ใจว่าขณะกระทำผิดผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 8 คือ ร้อยละ 77.2 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 69.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 68.2 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่สามารถระบุได้ว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 31.1 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร สามารถระบุได้ว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดฯ ในสัดส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ 53.2 รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดในภาค 3 ร้อยละ 29.4 และภาค 4 ร้อยละ 26.4 ตามลำดับ นอกจากนั้น เมื่อ

พิจารณาสัดส่วนผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีเมามาจากฤทธิ์ของสารเสพติด ฯ ที่ในภาพรวมทั้งประเทศ มีร้อยละ 26.5 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีเมามาจากฤทธิ์ของสารเสพติด ฯ มีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 5 ร้อยละ 86.1 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 55.4 และภาค 9 ร้อยละ 32.4 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 5)

ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
จำนวนผู้กระทำผิด											
• 1 คน	49.6	42.8	48.2	41.6	56.6	45.5	77.3	42.8	44.5	58.8	50.9
• มากกว่า 1 คน	37.5	40.5	32.9	46.5	34.0	44.3	16.5	46.5	38.5	30.0	35.7
(ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ)	(12.9)	(16.7)	(18.9)	(12.0)	(9.4)	(10.2)	(6.1)	(10.7)	(17.1)	(11.2)	(13.3)
กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว											
• เพศชาย	85.2	84.4	96.3	94.3	78.6	86.3	92.6	80.3	63.2	94.5	91.2
• อายุ (ปี)	26-35 ปี	26-35 ปี	18-25 ปี	18-25 ปี	มากกว่า 35 ปี	มากกว่า 35 ปี	18-25 ปี	26-35 ปี	ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	มากกว่า 35 ปี	26-35 ปี
(ร้อยละ)	(27.9)	(39.1)	(33.4)	(33.9)	(37.8)	(35.9)	(33.0)	(30.6)	(32.8)	(39.2)	(30.8)
• การเป็นสมาชิกกลุ่ม											
อันทพาล /แก๊งกวนเมือง											
-ไม่เป็น	47.1	31.1	31.8	27.2	67.5	52.1	55.3	46.8	47.4	64.0	43.8
-ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	44.3	63.6	62.1	63.8	25.8	28.4	39.1	43.9	48.8	25.5	38.7

ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ (ต่อ)

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• อาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิด - ไม่มี - ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	41.0 34.3	41.4 45.3	27.4 53.5	32.6 53.0	51.1 14.0	44.8 22.8	24.6 30.6	46.8 32.8	46.7 47.9	32.6 42.4	44.1 29.3
กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน • เพศชาย • มีทั้งชายและหญิง	78.2 14.1	69.7 14.2	77.3 15.1	79.6 14.9	71.0 18.4	92.8 5.2	77.6 22.4	76.6 20.8	89.1 10.3	72.0 28.0	92.9 7.1
• อายุ (ปี) (ร้อยละ)	18-25 ปี (45.7)	18-25 ปี (43.8)	26-35 ปี (34.5)	18-25 ปี (41.5)	18-25 ปี (47.3)	18-25 ปี (62.6)	18-25 ปี (41.5)	26-35 ปี (35.8)	18-25 ปี (42.9)	18-25 ปี (50.0)	18-25 ปี (57.8)
• การเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง - ไม่เป็น - ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	23.4 62.5	17.2 78.2	19.1 73.4	15.3 70.4	23.7 59.5	37.1 32.5	39.0 56.0	25.4 56.9	15.7 77.9	14.0 71.6	27.1 57.1

ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• อาการมีนเมาจากฤทธิ์ ขอสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุของผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง											
- มี	26.5	6.6	17.8	20.3	30.7	55.4	86.1	29.7	7.6	6.6	32.4
- ไม่มี	31.1	53.2	23.4	11.5	29.4	26.4	13.9	21.3	23.2	16.2	20.5
- ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	42.4	40.2	58.8	68.2	39.9	18.2	0.0	49.0	69.2	77.2	47.1

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด

กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว: ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุประมาณครึ่งหนึ่ง คือ ร้อยละ 51.9 ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่กรุงเทพมหานครคือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 59.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 59.1 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายประเภทความผิดพบว่า

กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน มีร้อยละ 52.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 77.2 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 60.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 58.1 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีร้อยละ 18.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 2 ร้อยละ 32.9 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 27.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 25.7 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนบ้านมีจำนวนถึงร้อยละ 23.1 ในจำนวนนี้ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนบ้าน มีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 5 คือ ร้อยละ 67.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 47.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 21.1 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมทางเพศ ในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีร้อยละ 40.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 2 ร้อยละ 32.9 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 27.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 25.7 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้นในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีร้อยละ 85.4 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 5 ภาค 6 ภาค 7 และภาค 9 คือ ร้อยละ 100.0 เท่า ๆ กัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 87.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 87.3 ตามลำดับ

ในส่วนความสามารถในการจดจำผู้กระทำผิดนั้น กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ คิดเป็นร้อยละ 61.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ มีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 4 คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 44.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 38.7 ตามลำดับ

กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน ในภาพรวมที่ วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 59.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน มีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 79.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 75.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 74.5 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายประเภทความผิดพบว่า

กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ในภาพรวมที่ วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 67.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 คือร้อยละ 79.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 74.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 73.5 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ในภาพรวมที่ วประเทศ มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 47.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 80.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 47.9 ตามลำดับ

ในส่วนความสามารถในการจดจำผู้กระทำผิดนั้น กรณีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คนในภาพรวมที่ วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ คิดเป็นร้อยละ 61.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 5 คือ ร้อยละ 86.9 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 60.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 84.7 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 6)

ตารางที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับ ผู้กระทำผิด ผู้กระทำผิดคน เดียว -ไม่รู้จักกันมาก่อน	51.9	77.3	59.6	59.1	38.8	36.5	47.4	28.9	44.4	54.5	58.6
อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน -ไม่รู้จักกันมาก่อน	52.9	77.2	53.6	60.6	27.2	43.8	58.1	29.0	41.8	42.8	55.2
อาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย -ไม่รู้จักกันมาก่อน	18.7	0.0	27.7	32.9	20.5	25.7	0.9	0.0	20.7	9.6	10.9
-เพื่อนบ้าน	23.1	0.0	10.3	0.0	21.1	12.3	67.7	16.8	47.1	0.0	10.0
อาชญากรรมทางเพศ -ไม่รู้จักกันมาก่อน	40.1	-	0.0	0.0	0.0	100.0	25.6	38.7	44.4	100.0	100.0
อาชญากรรมการแอบอ้าง ใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว -ไม่รู้จักกันมาก่อน	85.4	100.0	87.3	76.1	85.6	33.2	100.0	100.0	100.0	87.4	100.0
• การจดจำผู้กระทำผิด											
- จำได้	72.9	45.1	66.1	80.7	86.5	83.2	97.6	86.7	55.6	82.8	79.0
- จำไม่ได้	10.4	15.6	9.6	5.3	6.9	10.1	2.4	5.8	29.6	5.4	10.6

ตารางที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด(ต่อ)

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อ กับผู้กระทำผิด ผู้กระทำผิด มากกว่าหนึ่งคน -ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จัก มาก่อน	59.9	79.0	75.2	74.5	44.0	51.8	37.1	35.6	57.4	43.4	61.6
อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน -ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จัก มาก่อน	67.1	74.6	73.5	79.0	58.9	63.3	6.5	43.8	61.5	66.7	71.7
อาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย -ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จัก มาก่อน	47.1	100.0	80.2	32.8	23.1	47.9	46.7	16.9	45.7	5.8	29.7
• การจดจำผู้กระทำผิด											
- จำได้	61.7	36.4	65.9	57.7	84.7	63.2	86.9	80.2	60.4	69.1	54.9
- จำไม่ได้	24.6	51.7	16.8	20.8	7.4	20.5	13.1	9.4	6.3	19.9	33.7

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

6. การเปรียบเทียบเวลาและสถานที่เกิดเหตุ

ช่วงเวลาในการกระทำผิด : ในภาพรวมที่ทั่วประเทศเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน ระหว่าง 18.01 - 06.00 น. คิดเป็นร้อยละ 51.2 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน ระหว่าง 18.01 - 06.00 น. มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 ร้อยละ 61.8 รองลงมา คือ อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 56.6 และภาค 8 ร้อยละ 56.0 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาโดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 17.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 คือ ร้อยละ 26.5 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 23.3 และภาค 2 ร้อยละ 22.0 ตามลำดับ

สถานที่เกิดเหตุ : ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ร้อยละ 77.4 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 คือ ร้อยละ 85.4 รองลงมา คือ ภาค 1 ร้อยละ 83.6 และภาค 6 ร้อยละ 83.2 ตามลำดับ สำหรับลักษณะของที่พักอาศัยที่เกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เกิดเหตุขึ้นในตึกบ้านหรือเขตที่พัก โดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 72.4 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในตึกบ้านหรือเขตที่พัก มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 ร้อยละ 89.3 รองลงมา คือ ภาค 2 และภาค 9 ในจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 88.4 และภาค 6 ร้อยละ 87.0 ตามลำดับ นอกจากนั้น ที่พักอาศัยที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ มีลักษณะที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก โดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 82.8 และเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ลักษณะที่พักอาศัยบุคคลภายนอกเข้าออกสะดวกมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 9 คือ ร้อยละ 96.2 รองลงมา คือ ภาค 3 ร้อยละ 91.6 และภาค 4 ร้อยละ 90.0 ตามลำดับ

สำหรับสถานที่เกิดเหตุที่พบมากเป็นอันดับ 2 รองจากบริเวณที่พักอาศัย คือ บริเวณเปิดโล่ง หรือบนถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ ซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 2.0 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า เหตุที่เกิดบริเวณเปิดโล่ง / บนถนน / ในพาหนะบริการสาธารณะ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 9 คือ ร้อยละ 21.1 รองลงมา คือ ภาค 8 ร้อยละ 18.9 และภาค 4 ร้อยละ 13.3 ตามลำดับ สำหรับรายละเอียดของที่เกิดเหตุที่เป็นบริเวณเปิดโล่งนั้น เท่าที่มีการระบุ จะได้แก่ บริเวณทุ่งนา บริเวณแปลงเกษตร สวนผักหรือสวนผลไม้ และบริเวณสวนยางพารา เป็นส่วนใหญ่ (รายละเอียดในตารางที่ 7)

ตารางที่ 4.7 ช่วงเวลาและสถานที่เกิดเหตุ

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ช่วงเวลาเกิดเหตุ											
• กลางคืน (18.01 - 06.00 น.)	51.2	56.6	54.9	61.8	46.2	41.5	46.6	53.1	51.3	56.0	48.5
• กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	17.9	11.9	18.9	22.0	26.5	13.1	7.6	18.3	23.5	18.2	16.7
สถานที่เกิดเหตุ											
• ลำดับที่ 1	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย
(ร้อยละ)	77.4	77.4	83.6	85.4	74.9	76.7	73.6	83.2	79.6	65.2	70.8
• ลักษณะที่พักอาศัยที่เกิดเหตุ											
- ในตัวบ้านเขตที่พัก	72.4	72.8	69.4	88.4	89.3	71.8	8.8	87.0	64.2	55.1	88.4
- บุคคลภายนอกเข้าออก สะดวก	82.2	64.8	66.6	89.8	91.6	90.0	73.3	86.8	86.5	88.5	96.2

ตารางที่ 4.7 ช่วงเวลาและสถานที่เกิดเหตุ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• ลำดับที่ 2	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	สถาน ประกอบ การ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ	บริเวณ เปิดโล่ง / ถนน / พาหนะ บริการ สาธารณะ
(ร้อยละ)	(12.0)	(11.2)	(7.8)	(8.2)	(13.2)	(13.3)	(13.0)	(7.6)	(11.4)	(18.9)	(21.0)
- ลักษณะที่เกิดเหตุ	ไม่ระบุ	ไม่ระบุ	นาข้าว/ ทุ่งนา	ไม่ระบุ	นาข้าว/ ทุ่งนา	นาข้าว/ ทุ่งนา	แปลง เกษตร/ สวนผัก/ สวน ผลไม้	ไม่ระบุ	แปลง เกษตร/ สวนผัก/ สวน ผลไม้	สวน ยางพารา	สวน ยางพารา
(ร้อยละ)	(35.0)	(100.0)	(63.3)	(50.9)	(24.7)	(38.4)	(41.5)	(51.4)	(57.8)	(62.7)	(84.6)

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

7. การเปรียบเทียบความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกาย: ในภาพรวมที่ วประเทศผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ได้ รับผิดชอบต่อเหตุที่เกิดขึ้นมีร้อยละ 87.3 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบ เหตุที่ไม่ได้รับผิดชอบต่อเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 93.5 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุใน ภาค 2 ร้อยละ 92.5 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 90.5 ตามลำดับ หากพิจารณาเฉพาะผู้ประสบเหตุ ที่ได้รับบาดเจ็บที่ต้องได้รับการรักษาพยาบาลซึ่งในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 76.1 ของผู้ที่ได้รับ บาดเจ็บทั้งหมดนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ได้รับ บาดเจ็บที่ต้องได้รับการรักษาพยาบาลมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 95.7 รองลงมา คือ ผู้ ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 93.2 และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานครร้อยละ 80.2 ตามลำดับ

ความเสียหายคิดเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บ เมื่อพิจารณาใน ภาพรวมที่ วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุมีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการ บาดเจ็บโดยเฉลี่ย 3,866.13 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบ เหตุในภาค 7 มีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 9,741.96 บาท รองลงคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย 7,968.79 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีค่าใช้จ่ายโดย เฉลี่ย อยู่ที่ 4,695.49 บาท ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สินในภาพรวมที่ วประเทศมีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 4,483.27 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 5 มี ค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 15,000.00 บาท รองลงคือ ผู้ประสบเหตุใน ภาค 6 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย 5,000.00 บาท และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย อยู่ที่ 4,595.04 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้นในภาพรวมที่ วประเทศมีค่าใช้จ่าย ในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ย 3,705.20 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาล ยุติธรรม พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 7 มีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการ บาดเจ็บโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 13,368.33 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 มีค่าใช้จ่ายโดย เฉลี่ย 9,162.06 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 4,512.20 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีค่าใช้จ่ายในการ รักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ย 6,000.00 บาท โดยผู้ประสบเหตุที่รายงานจะอยู่ในภาค 6 ทั้งหมด

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ เมื่อพิจารณาในภาพรวมที่ วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 35.74 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระ ธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย มากที่สุด คือ 231.92 วัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุที่ได้รับบาดเจ็บในภาค 9 ต้องสูญเสียเวลาทำงาน

โดยเฉลี่ย 48.11 วัน และผู้ประสบเหตุที่ได้รับบาดเจ็บในภาค 3 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย คือ 47.84 วันตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่ได้รับบาดเจ็บในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 16.68 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ปรากฏว่าผู้ประสบเหตุในภาค 3 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 74.79 วัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 15 วัน และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 10.20 วันตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บนั้น ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 38.23 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในภาค 8 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 239.93 วัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 62.93 วัน และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 50.06 วันตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ได้รับบาดเจ็บนั้น ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 105.46 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในภาค 6 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 210.00 วัน

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่าอัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 25,674.73 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 8 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 201,641.05 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 16,464.78 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 3 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 14,072.77 บาท ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า อัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินที่ ทั่วประเทศโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 10,870.52 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 7 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 30,000.00 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 6 มีอัตราการขาดรายได้ โดยเฉลี่ย 17,301.25 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 3 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 10,376.32 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้นอัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุที่ ทั่วประเทศ โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 28,837.45 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุในภาค 8 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 210,870.78 บาท รองลงมา คือ

ผู้ประสบเหตุในภาค 3 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 16,022.07 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 9 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 9,472.46 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น อัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุทั่วประเทศโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 42,000.00 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อัตราการขาดรายได้จากการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุในภาค 8 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 210,870.78 บาท โดยทั้งหมดเป็นผู้ประสบเหตุในภาค 6

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือ

จัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้งประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุทั่วประเทศส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (ร้อยละ 89.3) มีเพียงร้อยละ 10.7 ที่ระบุว่า ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยผู้ที่ติดต่อส่วนใหญ่ คือ ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหายโดยส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 1 วัน คิดเป็นร้อยละ 61.4 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องใช้เวลาไม่เกิน 1 วัน มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 77.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 72.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 และ ร้อยละ 69.6 ตามลำดับ

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้งประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ความเสียหายที่ผู้ประสบเหตุได้รับ คิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 4,361.22 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 21,253.57 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 5,711.60 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 4,055.94 บาท ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมทั้งประเทศ ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 2,966.10 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 6 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 5,031.65 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหาย โดยเฉลี่ย 4,905.88 บาท และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 3,667.21 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายนั้น ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 10,536.07 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 89,185.97 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ได้รับความเสียหาย โดยเฉลี่ย 9,358.96 บาท และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 4,668.89 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ในภาพรวมทั้งประเทศพบว่ามี ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 11,484.72 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 18,745.62 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 1,300.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 182.00 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ในภาพรวมทั้งประเทศพบว่ามี ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 1,222.32 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 5,000.00 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 819.81 บาท

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานที่สมาชิกในครัวเรือนจำเป็นต้องหยุดงาน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่ามี สมาชิกในครัวเรือนนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ ที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยจำนวนวันที่หยุดงานโดยเฉลี่ย 4.55 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 9 มีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 14.42 วัน รองลงมา คือ ภาค 8 ต้องหยุดงานโดยเฉลี่ย 8.72 วัน และภาค 6 ต้องหยุดงานโดยเฉลี่ย 8.58 วันตามลำดับ

ความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทรัพย์สินที่สูญเสียไปจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้งประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 15,275.11 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในภาค 1 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 23,498.93 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 21,742.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 21,071.65 บาท ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินที่ ทั่วประเทศ ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 15,264.75 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 1 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 23,584.18 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 21,443.29 บาท และผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 8 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 21,017.75 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายที่ ทั่วประเทศต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 5,822.11 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 35,000.00 บาท รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 24,489.16 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยเฉลี่ย 7,708.47 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ ทั่วประเทศต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 10,019.13 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 35,000.00 บาท รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 และภาค 9 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 5,000.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยเฉลี่ย 100.00 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวที่ ทั่วประเทศต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 28,125.90 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 114,506.76 บาท รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 50,000.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยเฉลี่ย 30,000.00 บาท ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 8)

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับ: ร่างกายของผู้ประสบเหตุ											
• ไม่ได้รับบาดเจ็บ	87.3	93.5	90.5	92.5	82.7	78.0	80.1	88.4	89.1	87.9	89.2
• ได้รับบาดเจ็บ	12.7	6.5	9.5	7.5	17.3	22.0	19.9	11.6	10.9	12.1	10.8
- เฉพาะผู้บาดเจ็บที่ต้อง รักษาพยาบาล	76.1	80.2	58.7	66.3	71.0	78.3	95.7	93.2	58.6	79.5	80.0
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท) ใน การรักษาพยาบาลอาการ บาดเจ็บ											
• รวมอาชญากรรมทุก ประเภท	3,866.13	3,975.58	7,968.79	756.62	564.22	2,386.78	4,064.24	4,695.49	9,741.96	4,135.15	2,200.23
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	4,483.27	4,595.04	500.00	1,000.00	-	-	15,000.00	5,000.00	1,253.30	500.00	300.00
• กรณีอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย	3,705.20	1,500.00	9,162.06	300.00	564.22	2,386.78	150.29	4,512.20	13,368.33	4,276.18	2,599.43
• กรณีอาชญากรรมทาง เพศ	6,000.00	-	-	-	-	-	-	6,000.00	-	-	-

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการหยุดงานหรือสูญเสีย เวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ เฉลี่ย (วัน)											
• รวมผู้ประสบเหตุทุกประเภท	35.7	8.6	16.6	11.0	47.8	10.8	17.4	24.8	47.5	231.9	48.1
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	16.7	10.2	7.4	15.0	74.8	-	3.0	6.4	4.0	3.0	4.0
• กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย	38.2	2.0	18.4	7.0	45.1	10.8	19.3	19.5	62.9	239.9	50.0
• กรณีอาชญากรรมทางเพศ	105.5	-	-	-	-	-	-	210.0	2.0	-	-

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการขาดรายได้ จากอาการบาดเจ็บและ จำเป็นต้องหยุดงาน เฉลี่ย (บาท)											
• รวมผู้ประสบเหตุทุก ประเภท	25,674.73	-	3,882.58	1,551.36	14,072.77	1959.97	3,884.43	16,464.78	6,312.60	201,641.05	8,722.92
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	10,870.52	-	1,400.00	-	10,376.32	3,000.00	-	17,301.25	30,000.00	570.00	2,000.00
• กรณีอาชญากรรมต่อ ชีวิตและร่างกาย	28,837.45	-	4,519.19	1,551.36	16,022.07	1,925.57	3,882.35	5,732.23	3,604.51	210,870.78	9472.46
• กรณีอาชญากรรมทาง เพศ	42,000	-	-	-	-	-	-	42,000.00	-	-	-
การหยุดงานหรือ สูญเสียเวลาทำงานจาก การดำเนินคดีหรือ จัดการธุระอื่นๆที่ เกี่ยวข้องน้อยกว่าหรือ เท่ากับ 1 วัน	61.4	77.0	66.0	69.6	72.0	40.1	59.0	43.3	67.5	41.7	30.1

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการขาดรายได้เมื่อ จำเป็น ต้องหยุดงานไป ติดต่อดำเนินคดีหรือ จัดการธุระอื่น เฉลี่ย(บาท)											
• รวมผู้ประสบเหตุทุก ประเภท	4,361.22	3,667.21	2,791.60	1,789.11	1,25.56	2,383.75	1,799.44	5,711.60	1,789.08	4,055.94	21,253.57
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	2,966.10	3,667.21	2,454.25	1,758.22	1,452.95	2,939.61	2,444.50	5,031.65	1,201.18	1,829.70	4,905.88
• กรณีอาชญากรรมต่อ ชีวิตและร่างกาย	10,536.07	-	4,668.89	3,500.00	756.84	1,096.95	1,141.63	2,429.08	4,051.30	9,358.96	89,185.97
• กรณีอาชญากรรมทาง เพศ	11,484.72	-	-	182.00	-	-	-	18,745.62	-	-	1,300.00
• กรณีอาชญากรรมการ แอบอ้างใช้ข้อมูลและ เอกสารส่วนตัว	1,222.32	-	-	-	-	819.81	-	5,000.00	-	-	-

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการหยุด งานขอสมาชิก ในครัวเรือนจาก เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย (วัน)	4.5	1.1	1.7	2.1	5.9	2.9	3.6	8.6	1.5	8.7	14.4
มูลค่าทรัพย์สิน สูญหายไปจา อาชญากรรมที่ เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย (บาท)											
• รวมผู้ประสบ เหตุทุประเภท	15,275.11	17,766.37	23,498.93	16,938.19	7,721.41	10,871.71	16,812.51	21,742.00	12,881.05	21,071.65	11,595.79
• กรณี อาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	15,264.75	17,690.36	23,584.18	17,007.57	7,726.32	10,926.46	16,823.84	21,443.29	12,855.94	21,017.75	11,642.03

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• กรณี อาชญากรรมต่อ ชีวิตและร่างกาย	5,822.11	-	7,708.47	3,158.34	7,046.77	2,482.63	7,568.59	35,000.00	24,489.16	200.00	7,406.07
• กรณี อาชญากรรม ทางเพศ	10,019.13	-	-	100.00	-	5,000.00	-	35,000.00	-	-	5,000.00
• กรณี อาชญากรรม การแอบอ้างใช้ ข้อมูล ฯ	28,125.90	40,000.00	22,536.04	22,254.07	-	15,790.36	-	114,506.76	-	27,736.56	30,000.00

8. การเปรียบเทียบการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่มีการรายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น: ในภาพรวมทั่วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นร้อยละ 66.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 คือ ร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 71.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 69.4 ตามลำดับ

เหตุผลที่ไม่แจ้งความ: ในภาพรวมทั่วประเทศเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงมากที่สุด คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งมีร้อยละ 64.8 โดยส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดหรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ถึงแจ้งความก็ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สินหรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้หรือไม่มีการแจ้งความเพราะทราบเหตุที่เกิดขึ้นซ้ำเกินไปตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ในภาค 7 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 78.8 รองลงมา คือ ภาค 3 ร้อยละ 69.6 และภาค 8 ร้อยละ 68.6 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับรองลงมา คือ ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ซึ่งในภาพรวมมีร้อยละ 32.4 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่าเป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย การที่ตนเองไม่แน่ใจว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และการที่ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก หรือเป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรมพบว่า ในภาค 6 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 42.0 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 37.3 และกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 36.1 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับ 3 คือ เหตุผลอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม ร้อยละ 14.1 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ การที่ผู้ประสบเหตุไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี การได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ และการถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย ตามลำดับเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ในภาค 1 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 21.2 รองลงมา คือ ภาค 5 ร้อยละ 19.2 และภาค 2 ร้อยละ 17.2 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับ 4 คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ซึ่งในภาพรวมมีร้อยละ 10.7 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญหรือเจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องหรือเจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ การที่เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย หรือข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเป็นผู้มีอิทธิพล ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมบัญญัติธรรม พบว่า ใน

กรุงเทพมหานคร มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 17.3 รองลงมา คือ ภาค 5 ร้อยละ 15.6 และภาค 7 ร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับสุดท้าย คือ ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ซึ่งในภาพรวมมีร้อยละ 9.6 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ หรือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิดตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 3 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 6.7 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 15.8 และภาค 5 ร้อยละ 12.0 ตามลำดับ

เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ: สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงมากที่สุด คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 5 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 33.6 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 81.6 และภาค 6 ร้อยละ 79.3 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับที่ 2 คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 6 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 76.7 รองลงมา คือ ภาค 3 ร้อยละ 71.2 และภาค 2 ร้อยละ 63.9 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับสุดท้าย คือ แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 3 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 51.6 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 49.8 และภาค 4 ร้อยละ 43.2 ตามลำดับ

วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ: ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ตนเดินทางไปแจ้งความเอง คิดเป็นร้อยละ 65.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 6 มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าตนเดินทางไปแจ้งความเอง มีสัดส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ 74.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 74.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 70.9 ตามลำดับ

การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ: ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุถึงการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ร้อยละ 33.3 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้นมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 2 คือ ร้อยละ 90.1 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 86.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 85.8 ตามลำดับ

การจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์สำหรับการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจในลักษณะการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ

นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ (ร้อยละ 86.0) ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุและมีผู้ประสบเหตุเพียงร้อยละ 4.0 เท่านั้นที่ระบุว่า มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 7.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 7.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 6.2 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิดพบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินที่ วประเทศที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุในภาพรวมมีร้อยละ 3.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 6 คือ ร้อยละ 6.4 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 6.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 0.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 8 คือ ร้อยละ 48.5 รองลงมา คือ ภาค 5 ร้อยละ 29.7 และภาค 6 ร้อยละ 26.6 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 26.5 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุทั้งหมดซึ่งพบในภาค 2 ภาค 6 ภาค 7 และภาค 8 ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ คิดเป็นร้อยละ 100.0

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 1.3 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุเฉพาะในภาค 4 และภาค 2 คิดเป็นร้อยละ 13.0 และ 9.0 ตามลำดับ

ความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในภาพรวมที่ วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า หลังจากแจ้งเหตุแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาในการเดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุ ภายใน 30 นาที คิดเป็นร้อยละ 28.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาในการเดินทางมายังที่เกิดเหตุ ภายใน 30 นาที มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 40.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 37.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 33.6 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ระยะเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากที่แจ้งเหตุแล้วมากกว่า 1 วัน ซึ่งในภาพรวมที่ วประเทศมีจำนวน ร้อยละ 3.5 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ระยะเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากที่แจ้งเหตุแล้วมากกว่า 1 วัน มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 4 คือ ร้อยละ 7.5 รองลงมาคือ ภาค 9 ร้อยละ 6.6 และภาค 3 ร้อยละ 5.2 ตามลำดับ

ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุพบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ที่ผู้ประสบเหตุระบุ คือ เป็นเพราะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุ ซึ่งในภาพรวมทั้งประเทศมีผู้ระบุเหตุผลลักษณะนี้ ร้อยละ 17.8 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 28.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 25.7 และในภาค 2 ร้อยละ 23.1 ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังพบผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุ โดยให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รับแจ้งความ ซึ่งในภาพรวมทั้งประเทศมีผู้ระบุเหตุผลลักษณะนี้เพียงร้อยละ 0.3 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุเพราะไม่รับแจ้งความ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 7 และภาค 8 ในสัดส่วนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 1.3 รองลงมา คือ ในภาค 1 ร้อยละ 0.5 และในภาค 2 และภาค 6 ในสัดส่วนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไรหลังเกิดเหตุ มีจำนวนร้อยละ 26.2 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไรหลังเกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 7 คือ ร้อยละ 73.5 รองลงมาคือ ภาค 2 ร้อยละ 73.0 และภาค 5 ร้อยละ 60.3 ตามลำดับ

การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้ำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น: ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้ำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีจำนวนร้อยละ 86.4 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้ำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 คือ ร้อยละ 90.4 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 89.2 และภาค 4 ร้อยละ 89.0 ตามลำดับ

ความต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม: ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม มีจำนวนร้อยละ 78.8 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 คือ ร้อยละ 85.7 รองลงมาคือ ภาค 9 ร้อยละ 83.4 และภาค 1 ร้อยละ 79.7 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 9)

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุ อาชญากรรมที่เกิดขึ้น (ไม่มีการแจ้งความ)	66.6	58.0	63.6	68.8	75.8	69.4	60.5	61.3	67.2	64.2	71.1
เหตุผลที่ไม่แจ้งความ(ตอบได้ มากกว่า 1 คำตอบ)											
• เพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้น โดยวิธีการอื่น	9.6	4.3	5.4	6.8	16.7	15.8	12.0	7.2	5.5	6.8	5.1
• เพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง เล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้อง แจ้งเจ้าหน้าที่	32.4	36.1	32.2	33.9	26.3	37.3	26.1	42.0	28.6	25.9	33.0
• เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะไม่สามารถทำอะไรได้	64.8	63.2	62.6	65.9	69.6	60.4	50.2	57.8	78.8	68.6	63.6
• เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะไม่ช่วยเหลือ	10.7	17.3	10.0	15.6	8.4	9.0	5.1	6.1	13.6	13.0	4.1
• เพราะเหตุผลอื่นๆ	14.1	16.5	21.2	17.2	13.4	15.8	19.2	8.3	3.6	11.5	6.0

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
เหตุผลการนี้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)											
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	63.1	61.1	53.8	63.9	71.2	6.5	54.8	76.7	63.3	53.5	52.9
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	73.7	70.9	76.0	81.6	70.2	74.8	83.6	79.3	68.0	71.3	62.3
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	39.6	42.9	34.7	49.8	51.6	43.2	30.7	32.8	36.4	27.7	24.1
วิธีแจ้งเหตุ • ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้งความเอง	65.7	67.3	70.9	69.6	48.4	62.4	74.0	74.8	66.4	69.6	58.6

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ											
• ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น	83.3	82.6	86.8	90.1	1.0	79.1	85.8	84.1	80.4	85.4	81.4
• จับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย											
- รวมผู้ประสบเหตุทุกประเภท	4.0	1.4	3.8	4.7	2.4	4.3	7.8	7.4	5.1	6.2	6.1
- กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	3.7	1.5	3.8	4.6	2.1	4.3	5.7	6.4	4.7	4.1	6.2
- กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	10.6	0.0	8.0	0.0	8.1	3.2	29.7	26.6	14.2	48.5	6.0
- กรณีอาชญากรรมทางเพศ	26.5	-	0.0	100.0	0.0	0.0	0.0	100.0	100.0	100.0	0.0
- กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว	1.3	0.0	0.0	9.0	0.0	13.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
• ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหา	86.0	86.3	82.9	86.4	92.7	87.6	87.4	76.7	84.5	81.7	82.5

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความรวดเร็วในการเดินทาง มายังสถานที่เกิดเหตุหลังจาก เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้ง											
• ภายใน 30 นาที	28.7	22.1	28.9	28.9	24.5	32.0	40.3	24.0	33.6	37.7	28..2
• 31 - 60 นาที	23.3	24.5	24.6	20.1	31.7	22.3	13.9	24.1	20.4	19.5	21.2
• มากกว่า 1 ชม. แต่ไม่เกิน 1 วัน	16.8	14.8	17.5	15.6	23.1	18.5	10.9	17.9	13.2	13.5	22.0
• มากกว่า 1 วัน	3.5	1.2	1.3	2.8	5.2	7.5	2.2	5.0	4.2	3.5	6.6
กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุ ภายหลังได้รับแจ้งเหตุ											
• ไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็น ต้องดูสถานที่เกิดเหตุ	17.8	28.6	15.8	23.1	4.1	9.4	25.7	19.6	14.2	19.0	5.1
• ไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้ง ความ	0.3	0.0	0.5	0.3	0.0	0.0	0.2	0.3	1.3	1.3	0.0

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของ เจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ จนถึงเวลาที่ตอบ แบบสอบถาม • ไม่ได้ทำอะไร	26.2	4.2	56.0	73.0	3.9	3.9	60.3	58.1	73.5	4.2	3.2
การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น • ไม่ได้ติดต่อ	86.4	85.6	85.3	90.4	89.0	87.7	80.1	79.4	89.2	3.0	85.3
ความต้องการให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุ หรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม • ไม่ต้องการ	78.8	73.9	79.7	74.7	85.7	73.2	78.7	79.1	6.0	78.4	83.4

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่น ๆ นอกเหนือตำรวจ

การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดทั้งโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนถึงร้อยละ 90.2 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดทั้งโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 97.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 97.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 93.0 ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารายความผิด พบว่า กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีจำนวน ร้อยละ 90.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 97.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 92.5 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีจำนวนร้อยละ 89.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 97.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 92.5 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีจำนวนร้อยละ 90.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งพบเฉพาะในภาค 1 ภาค 2 ภาค 4 และภาค 9 ทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด

กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีจำนวนร้อยละ 100.0 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งพบเฉพาะในภาค 1 ภาค 4 และภาค 5 ทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด

การติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากตำรวจ: ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุถึงร้อยละ 93.5 ที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากตำรวจ มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานครคือ ร้อยละ 98.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 95.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 94.4 ตามลำดับ

หน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือด้วยตนเอง: ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุระบุว่า มีการติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจพบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ หน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุไปติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือด้วยตนเอง คือ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น

อาทิเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นส่วนใหญ่ ของลงมา คือ หน่วยงานราชการใน กระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุม ประพฤติหรือสถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาล และอันดับที่ คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ ในกระบวนการยุติธรรม

เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า มีการ ติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อย ละ 100.0 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 97.7 และภาค 3 ร้อยละ 92.4 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการใน กระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 6 คือ ร้อยละ 37.6 รองลงมา คือ ภาค 8 ร้อยละ 34.4 และภาค 9 ร้อยละ 26.8 ตามลำดับ

และสำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการ ที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 50.5 รองลงมา คือ ภาค 1 ร้อยละ 10.5 และภาค 9 ร้อยละ 8.4 ตามลำดับ

หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบเหตุ: ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุ ระบุว่า มีการติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจนั้น จะพบว่า มีหน่วยงานที่เข้ามา ติดต่อเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบเหตุด้วย โดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น อาทิเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล รองลงมา คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน และอันดับที่3 คือ หน่วยงานราชการ ในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุม ประพฤติหรือสถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาลตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 และ ภาค 8 ในจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 90.0 และภาค 6 ร้อยละ 86.7 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานเอกชนนั้น จะพบว่า มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ภาค 9 ร้อยละ 23.4 และภาค 4 ร้อยละ 15.2 ตามลำดับ

และสำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อส่วนใหญ่ คือหน่วยงานราชการ ในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจนั้น จะพบว่า มีสัดส่วนมากที่สุดใน ภาค 5 คือ ร้อยละ 74.8 รองลงมา คือ ภาค 9 ร้อยละ 52.0 และภาค 1 ร้อยละ 49.6 ตามลำดับ

ความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการ เกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม: ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงาน

ในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมมีร้อยละ 80.6 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 8 คือ ร้อยละ 92.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 91.9 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 88.7 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 10)

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด • ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด											
- รวมผู้ประสบเหตุทุกประเภท	90.2	50.5	86.8	97.6	90.9	91.8	93.0	91.5	97.7	88.3	92.3
- กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	90.1	50.5	90.4	97.4	90.0	90.9	90.4	92.1	100.0	88.3	92.5
- กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	89.7	-	57.5	100.0	100.0	100.0	100.0	87.1	0.0	-	90.7
- กรณีอาชญากรรมทางเพศ	90.9	-	100.0	100.0	-	100.0	-	-	0.0	-	100.0
- กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว	100.0	-	100.0	-	-	100.0	100.0	-	-	-	-
การติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากตำรวจ • ไม่ได้ติดต่อ	93.5	98.6	95.1	94.4	92.2	90.2	90.5	92.4	93.5	93.9	89.2

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
หน่วยงานที่ไปติดต่อขอความช่วยเหลือด้วยตนเอง (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)											
• หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุมประพฤติ/สถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาล	12.2	18.4	12.7	15.3	-	8.3	-	37.6	6.4	34.4	26.8
• หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม	7.9	50.5	10.5	0.7	7.6	7.7	-	-	-	3.3	8.4
• หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	3.3	62.2	2.4	-	-	1.3	-	-	-	-	-
• สำนักงานทนายความ	0.3	-	2.3	-	-	-	-	-	-	-	0.8
• อื่น ๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	80.8	-	74.4	87.1	92.4	88.8	100.0	80.4	97.7	62.3	65.7

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่น นอกเหนือจากสถานีตำรวจ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
หน่วยงานอื่นที่ให้ความช่วยเหลือ (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)											
• หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุมประพฤติ/สถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาล	12.9	-	49.6	10.0	-	-	74.8	3.3	-	-	52.0
• หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม	4.7	-	-	-	-	-	-	10.1	-	-	23.4
• หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	13.6	100.0	-	-	-	15.2	-	-	-	-	23.4
• สำนักงานทนายความ	0.4	-	7.24	-	-	-	-	-	-	-	-
• อื่น ๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	70.0	-	43.1	90.0	100.0	84.8	25.2	86.7	-	100.0	24.6

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความต้องการให้หน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม (ไม่รวม ถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับ เหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม • ไม่ต้องการ	80.6	68.9	88.7	78.3	79.2	69.5	83.9	91.9	85.2	92.3	87.8

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ